The Tamil Zenana & School Magazine.

மாதர் மனோரஞ்சினி.

"எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்"—ஔவையார்

Vol. XVIII	Madras, September, 1917.	No. 10
புத்தகம் 18	சென்னை : செப்டம்பர்மீ, 1917ஹ	இலக்கம் 10

॥ ஸ்ரீ : ॥

அறுபத்து நான்கு கலைக்ஞானத்தின்

சுருக்கம்.

(288-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இவ்விதமாய் கூறப்பட்ட ப்ருதிவீ, அப்பு, தேஜஸ், வாயு, என்னும் நான்கு பூதங்களிலும் ஒவ்வொரு பொருள்களிலும் இடையில் இடையில் தங்கியிருப்பதுதான் ஆகாயம் அல்லது வானம் எனப்படும். லோககர்த்தவாகிய பகவான் ஆகாயத்திற்கும் ஒரு அபூர்வமான சக்தியைக் கொடுத்திருக்கிறார். ஆகாயத்தினுடைய அம்சமானது ஒவ்வொரு சரீரங்களிலும் பரவியிருக்கிறது; நாம் பேசும் பேச்சானது ஆகாயத்தினுடைய சக்தி விசேஷத்தினாலேயே மற்றொருவருடைய காதில் போய் சேருகிறது. ஈச்வரன் ஆகாசத்தை ஸ்ருஷ்டிக்காவிடில் நாம் பேசும் பேச்சு ஒருவருக்கும் கேளாது. ஒருவன் சொல்லும் கருத்தை மற்றொருவன் அறிந்துகொள்ளமுடியாது. கல்வியினுடைய மஹிமையும் குறைந்தேபோய்விடும். துஷ்ட மிருகங்கள் கர்ஜனை செய்யவும் முடியாது. அவ்விதம் கர்ஜித்தபோதிலும் அது மனிதர்கள் செவியில் பிரவேசிக்காமலிருக்கும். அதனால் சில ஸமயங்களில் அபாயமும் நேரிடும். திருச்சின்னம் (திருச்சின்னம், மேளம் மத்தளம், புள்ளாங்குழல், பேரிகை, மணி, முதலிய வாத்யங்களின் உபயோகமே வீணாய்விடும். ஆகையால் நமது காதுகளின் த்வாரங்களிலும் பலவித வாத்யங்களின் வயிற்றிலும் மற்றுமுள்ள அனேகவைகளிலும் ஆகாயத்தின் குணம் பரவியிருக்கிறதை நாம் அறிந்து கொண்டேயிருக்கிறோம். ஆகாயத்தின் குணம் காதுகளில் கொஞ்சம் குறைந்து விட்

ஆகாயம் அல்லது வானம்.

டால் அவனை நாம் செவிடன் என்றே சொல்லுகிறோம். சில ஸமயங்களில் நாம் ஒரு புஸ்தகத்தை எடுத்து வாயையும், பற்களையும், நாக்கையும் ஒன்றுசேர்த்து படிக்கும்போது ஓர்வித சப்தம் உண்டாகிறதே. அப்போது அவ்விடத்தில் ஆகாயத்தின் குணமிருக்கிறதல்லவா? இல்லாவிடில் உச்சரிப்பே உண்டாகமாட்டாது. ஆகாயமானது ஒவ்வொரு பொருள்களிலும் சேர்ந்திருக்கிறபடியால் தான் அங்கங்கு ஓசை முதலியது உண்டாகிறது. ஒரு இரும்புத்துண்டை மற்றொரு இரும்புத்துண்டுடன் தட்டும்போது அங்கு ஒலி உண்டாகிறதல்லவா? அவ்விடத்தில் ஆகாய குணம் சேர்ந்திருப்பதாலேயே ஒலி உண்டாகிறது. பெரிய பொருள்களிலும் மிகவும் சிறிய பொருள்களிலும், மற்றுமுள்ளவிடங்களிலும் ஆகாயத்தின் அம்சம் பரவியேயிருக்கிறது.

முக்ய ஸாராம்சம் என்னவென்றால் ஆகாயத்திற்கு சப்தம் தான் (ஒலிதான்) ப்ரதான குணம் என்பதாயிற்று. இவ்வித சப்தத்தையே சிலர் பரப்ரம்மம் என்று வழங்குகின்றார்கள். அவர்களுக்கு சப்த பரம்ம வாதிகள் என்று பெயர். சுமார் சில வருஷங்களுக்கு முன் ஸ்வாமி ஸ்ரீவிவேகாநந்தர் என்கிற மஹான் அமெரிக்கா தேசத்திற்கு ப்ரதான ஸ்தலமாகிய வாஷிங்டன் நகரில் ஒரு பெரிய கல்விச் சபை கூடியபோது அங்கு போய், இவர் இந்த சப்தப்ரம்ம வாதிகளின் ஸாராம்சத்தை எடுத்து விவரமாய்க்கூறினர். இவரது வித்வ தன்மையைக்கண்டு அத்தேசத்திலுள்ளார் சிலர் சில சீர்திருத்ததை அடைந்துகொண்டார்கள்.

நமது தேசத்தில் அவதரித்த ஸ்ரீ சங்கராசாரியார் ஸ்வாமிகள், ஸ்ரீராமானுஜாசாரியார் ஸ்வாமிகள், ஸ்ரீமத்வாசாரியார் ஸ்வாமிகள், ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகர், அப்பய தீக்ஷிதர் முதலிய பெரிய வித்வான்களும் தாங்கள் இயற்றிய நூல்களில் இந்த சப்த ப்ரம்மவாதத்தின் விஷயமாய் வெகு அழகாய் எடுத்துக்கூறியிருக்கிறார்கள்.

இவ்விதம் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பஞ்ச பூதங்களும் ஒன்றுக்கொன்று ஸஹாய காரணமாகிக்கொண்டே ஜீவன்களுக்கு சௌக்கியத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டு வருகின்றன. முதலில் ஸ்ருஷ்டித்த இப்படிப்பட்ட பஞ்சபூதங்களின் விசித்திர சக்தியினால் ஈசன் உலகில் அனேக பொருள்களையும், ஜீவராசிகளையும், ஸ்ருஷ்டித்து காப்பாற்றிக்கொண்டுவரும் தருணத்தில் மது, கைடபன், ஹிரண்யகசிபு முதலிய துஷ்ட அஸுரர்கள் பிறந்து தங்களது பலத்தினால் தேவர்களை ஓட்டியும் மஹரிஷிகளுக்கும், பிராமணர்களுக்கும், பலவித உபத்திரவங்களைச் செய்துகொண்டும், வேதாத்யயனம், யாகம், முதலிய நற்காரியங்கள் நடக்கவொட்டாமல்,

பலமுறை கெடுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். அவ்விதம் அவர்கள் செய்த கொடுஞ் செயல்களை ஸஹிக்க முடியாமல் தேவர்களும் ரிஷிகளும் அலறி ஓடும்போது பகவான் அனேகவித அவதாரங்கள் செய்து அவர்களைத் தொலைத்து பூமியில் தர்மத்தையும் நற்காரியங்களையும் நிலை நாட்டினர். பிறகு த்ரேதாயுக, த்வாபரயுகங்களில் கம்ஸன் முதலிய அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் உற்பத்தியாகி முன்போல் உலகத்தை ஹிம்ஸித்து வருகையில் ஆதிபகவான் வடமதுரையில் தேவகி தேவிக்கும் வஸு தேவருக்கும் புத்திரனாய் அவதரித்து கம்ஸன் முதலியோரைக்கொன்று பாண்டவர்களைக் காப்பாற்றி பக்தர்களாகிய நாம் உஜ்ஜீவிக்கும்பொருட்டு கீதையை (பகவத்கீதையை) அர்ஜுனன் மூலமாய் வெளியிட்டார்.

ஸாதுக்களை ரக்ஷித்து தர்மத்தை நிலை நாட்டுவதற்காக அவதரித்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பாஞ்சாலதேசத்திற்கும் மத்ஸ்ய தேசத்திற்கும் நடுவி லிருக்கும் தேவகிரியின் சார்பில் அநேக சிஷ்யர்களுடன் கூடிக்கொண்டு ஆச்ரமத்தில் வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீ ஸாந்தீபினி மஹரிஷி ஸந்நிதியை நாடி, சாஸ்திர முறைப்படி அவரை ஆசார்யனாகவரித்து தானும் அவரிடத்தில் மிகுந்த பக்திவைத்து சிஷ்யபாவத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு, அம்முனி வரிடத்திலிருந்து ஸகல சாஸ்திரங்களையும் கற்றுக்கொண்டார். அந்த கிருஷ்ணனிடத்திலிருந்து சில மஹான்களும் மஹரிஷிகளும் மற்றும் சில அபூர்வ விஷயத்தைக் கற்றுக்கொண்டு வெளி யிட்டார்கள்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணவதாரத்திற்கு முன்பே, ஸ்ருஷ்டிகாலம் முதல் இந்த பரதகண்டமென்னும் இந்தியாவில் பரம்பரையாய் ஸகல சாஸ்திரங் களும், பலவித வேலைகளும் நடைபெற்றுக்கொண்டே வந்தன. ஆகிலும், சுமார் 2000 வருஷங்களுக்குமுன் விந்தியமலையின் ஸமீபத்திலிருக்கும் அவந்தி தேசத்தின் ராஜதானியாகிய உஜ்ஜயினி மஹா நகரத்தை ஸ்ரீ விக்ரமார்க்க பூபதி வெகுகியாதியுடன் ஆண்டபிறகு அவனது ஸிம்மா ஸனத்தை யடைந்து அரசு புரிந்த ராஜாதிராஜ ஸ்ரீ போஜமஹாராஜன் காளிதாஸன், பவபூதி முதலிய பெரியவித்வான்களைத் தனது சபையில் வைத்துக்கொண்டு அவர்களது ஸஹாயத்தினாலும் தனது புத்தி மஹி மையினாலும் "சதுஷ் ஷஷ்டிகலா" (அறுபத்து நான்கு கலை) என்னும் நூலை முதலில்செய்து, பிறகு "யுக்திகல்பதரு" என்னும் நூலையும் வட மொழி என்னும் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் இயற்றினன்.

கலை என்றால் வித்யை, அல்லது ஓர்வித படிப்பு, அல்லது ஓர்வித கல்வி ஸாமர்த்தியம் என்று கருத்து. இவ்வித அறுபத்து நான்கு கலை களில் ஒருவன் பயிற்சியடைவானாகில் அவனுக்குத் தெரியாத விஷயம் உலகத்தில் ஒன்றுமில்லை. இந்த அறுபத்து நான்கு கலைகளில் ஸம்பூர

ணத் தேர்ச்சியை அடைந்தவர்கள் முற்காலத்தில் சிலர் இருந்ததாக ஏற்படுகிறது. இந்த கலியுகத்தில் மனுஷ்யர்களுக்கு வயது கொஞ்சம், அவ்வளவு பலம் கிடையாது. ஸம்பூர்ண ஸௌகரியமும் நேரிடுகிறதில்லை. ஆகையால் இந்த கலைகளின் ஞானத்தை ஒருவன் கற்காவிடினும் சிலர் சில சாஸ்திரத்தில் தேறியவராயும், மற்றும் சிலர் மற்றும் சில வித்தையில் தேறியவராயு மிருக்கிறார்கள்.

பொதுவாய் பார்க்குமிடத்தில் இந்த இந்தியாவில் இந்த அறுபத்து நான்கு விதமான கல்வியில் நிபுணர்களாகவே அனேகர் இருக்கிறார்கள். இந்த கலைகளின் ஞானத்தினால் நெடுநாள் ஸுகமாய் வாழ்வதற்குத்தகுந்த ஸௌகரியத்தை ஸம்பாதித்துக் கொண்டு அதிக ஸந்தோஷத்துடன் வாழலாம். இதில் ஒவ்வொரு கலையில் பயிற்சியும் ஒவ்வொருவருக்கும் அவசியம் வேண்டியதேயாகும். ஆனபோதிலும், தங்கள் ஸௌகரியத்திற்குத் தகுந்தபடி தங்களால் கூடியவரையில் கலைக் ஞானத்தை அடைவதே பெரிய நன்மையாகும். இதனால் ஏற்படக் கூடிய கீர்த்தியையும், ஐசுவரியத்தையும், ஸுகத்தையும், ஆனந்தத்தையும் சொல்ல முடியாது.

இதற்கு ஒரு உதாரணத்தை இங்கு விவரிப்போம்—ஒரு பெரிய மனுஷ்யன் சொல்லுகிறார்—"அடே! யாரடா அங்கு நிற்கிறது? (சற்று உற்றுப்பார்த்து,) வாருமய்யா! வாரும் தாங்கள் வந்தது ரொம்ப ஸந்தோஷம் ஆச்சுது. நமது உத்தேசப்படி (பகவானுடைய கிருபையின்படி என்றே சொல்லுவோம்) வரன் நிச்சமாய் விட்டது. நமது பங்களாவில் நாலு பக்கத்திலும் பந்தல் போட்டு அழகாய் அலங்காரம் செய்தாய்விட்டது. இனி நமது ஸுந்தரத்தின் கலியாணம் நிச்சமாய் நடந்து விடும். ஆனால் ஒன்று வேணும் "ஸங்கீதத்தில் நல்ல கெட்டிக்காரனானவன் யார் இருக்கிறான். சொல்லும்." என்று கேட்டதற்கு மற்றொருவன் பதில் அளித்ததாவது—"கேளும் கனவானே! தஞ்சாவூரில் (அவன்) இருக்கிறான்." மதுரையில் (அவன்) இருக்கிறான். நாகப்பட்டணத்தில் (அவன்) இருக்கிறான் என்று சிலரைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னான். உடனே அந்தப் பெரிய மனுஷ்யன் கூறியதாவது, உடனே அவனை வரவழை அவன் எவ்வளவு பணம் கேட்டாலும் தடையில்லாமல் கொடுக்கிறோம்" என்றார்.

முன் குறிப்பிட்டவர்களுக்கு ஸங்கீத சாஸ்திரத்தில் ஞானம் இல்லாவிடில் இப்படிப்பட்ட கீர்த்தி, தனம் முதலியது கிடைக்குமா? நீங்களே சற்று ஆலோசித்துப் பாருங்கள். ஆகையால் நமது இந்தியாவில் விளங்கும் ஒவ்வொரு புருஷர்களும், ஒவ்வொரு மாதர்களும் அவசியம் கல்வி

யில் தேர்ச்சியை அடைய ப்ரயத்னம் செய்ய வேண்டும். ஐரோப்பா முதலிய வெளி நாடுகளில் புருஷனும் ஸ்திரீயும் ஸமமாக படிப்பதாய் ஏற்படுகிறது. அப்படியிருந்த போதிலும் நமது ஹிந்து சாஸ்திர மத முறையிலிருந்து தவறாமல் நல்லொழுக்கத்திலிருந்து கொண்டே தம்மால் கூடியவரையில் கல்வியைக் கற்றல் நன்மையின் பொருட்டேயாகும்.

இவ்விடத்தில் குறிப்பிட்ட உதாரணமானது ஸங்கீதத்தின் விஷயமாகும், இது போலவே மற்ற அறுபத்து மூன்று கலைக்ஞானத்தினால் ப்ரயோஜனத்தை அடைய வேண்டிய ஸ்தலம் அனேகம் உண்டு. எக்காலத்திலும் எந்த தேசத்திலும் பயனை உண்டு பண்ணக் கூடிய இந்த கலையின் விவரத்தை சொல்லும் வடமொழி நூல்கள் அனேகம் நாசமாகி விட்டன. முன் சொல்லியபடி போஜராஜன் இயற்றிய "சதுஷ்ஷஷ்டி கலை" என்னும் நூல் இப்போது கிடைப்பதே அரிது. அது அச்சிடப் படவுமில்லை. "யுக்தி கல்பதரு"என்னும் மற்றொரு புஸ்தகமும் அச்சிடப்படவில்லை. மூலப்புஸ்தகமும் ஸம்பூர்ணமாய் கிடைக்கவில்லை. இது ஸம்பந்தமான மற்றுமுள்ள சில புஸ்தகங்கள் ஒரு ஸமயம் வெளி நாடுகளுக்கு போய் இருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. ஆகிலும், போஜராஜன் காலம் முதல் சுமார் 2,000 வருஷகாலமாய் இந்தியாவில் இந்த 64 கலையின் பயிற்சி மிகவும் விசேஷமாய் நடைபெற்று வந்ததாகவும் ஏற்படுகிறது. (இதை மேல்பாகங்களில் விவரிப்போம்.) இவ்வித காரணத்தினால் கூடியவரையில் அனேக புஸ்தகங்களிலிருந்து ஆதாரம் எடுத்து எளிய தமிழ் நடையில் (பாலர்களுக்கும் கூட அர்த்தமாகும்படி எழுதும்படி தீர்மானிக்கப்பட்டது. அவ்விஷயத்தை நமது நண்பர்கள் படித்து அறிந்துக் கொள்ளக்கூடும். இந்த 64 கலையின் பயிற்சியில் ஒன்று குறைந்தாலும் கூட, உலக வாழ்க்கையின் ஸுகத்திற்கு ஒரு பாகம் குறைந்ததே ஆகிவிடும் ஆகையால், மஹாபாரதத்தில் சொல்லிய முறைப்படி அப்படிப்பட்ட அறுபத்து நான்கு கலைகளின் பெயர்கள் அடியில் விவரிக்கப்படுகின்றன:

கலைகளின் பெயர்.	கருத்தின் சுருக்கம்.
1. கீதம்.........	(கீதம், ஸங்கீதம், கானம் என்கிற இம்மூன்று பதமும் ஒரு பொருளையே குறிப்பிடுகிறது. விசேஷமாய் மாதர்களாலும், புருஷர்களாலும் பாடத் தகுந்தது. பூர்வ ஜன்ம ஸுகிருதம் படைத்தவர்கள் தான் இந்த ஸங்கீதகலையில் நல்ல தேர்ச்சியை அடைய முடியும். பணத்தினாலும், பிரயத்தினத்தினாலும் இது ஸாதிக்கத் தக்கதன்று.)

2. வாத்யம்......(தேவாலயங்களிலும், அரசர்கள் மாளிகைகளிலும், கலியாண மண்டபங்களிலும் மற்றுமுள்ள சுபகாரிய ஸமயத்திலும் நடை பெறத்தகுந்தவை. இவ்வித வாத்யங்களின் கருவிகள் தேசங்கள் தோறும் பல விதமாய் அமைக்கப்பட்டு வருவதாகும்.)

3. நர்த்தனம்......(நடனம். நர்த்தனம், ந்ருத்யம் என்பவை ஓரே பொருளாகும். இது தேவநர்த்தனம் என்றும், மனுஷ்யம் என்றும் இருவகைப்படும். முக்கியமாய் தாஸிகளும், பாலிகைப் பெண்களும் கற்கத் தகுந்தது.)

4. நாடகம்......(விசேஷமாய் பூர்வ சரித்திரங்களை இப்பொழுது நடப்பதுபோல் நடித்துக் காண்பித்தல்.)

5. சித்திரம்......(நன்றாய் தியானம் உண்டாவதற்காக த்ரிமூர்த்தி முதலிய தேவர்களையும், பூர்வீக மஹான்களையும் பலவித வர்ணத்தில் சுவர் முதலியவைகளில் எழுதல்.)

6. தண்டுலகு ஸுமபளி...(மங்கள ஸமயங்களில் ஸ்திரீகள் த்ருஷ்டி தோஷம் நீங்கு வதற்காக கலியாணப்பெண்பிள்ளை எதிரில் ஆரார்த்திகை (ஆலத்தி) எடுத்தல். புஷ்பத்தினுல் ஜோடித்தல் அரிசியினுலும், மாவினுலும் தட்டு தயாரித்தல்.)

7. புஷ்பாஸ்தரணம்...(புஷ்பங்களினுல் கட்டில் மெத்தை, படுக்கை யறை முதலியதை பலவிதமாய் அலங்கரித்தல்.)

8. விசேஷகச்சேத்யம்...(ஸ்தரீகளின் நெற்றிக்கு பலவிதமாய் அனேக சமயங்களில் தரிக்கக் கூடிய பொட்டு, திலகம், சாந்து, குங்குமம், முதலிய தயாரித்தல்.)

9. தசனவஸனுங்கராகம்...(பற்களுக்கும் நகங்களுக்கும் காவி ஏற்றல் ஆடைகளுக்கு பலவித வர்ணத்தை ஒற்றிடுவதுடன் அதில் சித்திர வேலையும் செய்வது.)

10. மணி பூதுகா கர்மா...(முக்யமாய் நவராத்திரி ஸமயங்களில் (தஸ்ரா வில்) பதுமைக் கொலு வைப்பதற்காக பலவிதமாய் சிறு வீடுகட்டி அமைத்தல் முதலியன.)

11. சயனரசனை......(படுக்கையின் குணமும் இவ்விதம் அமைத்தால் ஸுகநித்திரை உண்டாகும் என்றும் விஷயம்.)

12. உதகவாத்யம்.

உதககாதம்......பீச்சாங்குழலினால் ஆடவர்களும் மாதர்களும் வஸந்த காலத்திலும், க்ரீஷ்மகால மென்றும் கோடை காலத்திலும் விளையாடுதல், அதற்குரிய மற்றும் சிலவித முஸ்தீப்புகள்.

13. சித்ரயோகம்...தேவர்கள், கந்தருவர், கின்னரர், கிம்புருஷர், ஹம்ஸம் முதலிய பக்ஷிகள், இவைகளின் உருவம் போல் வஸ்திரங்களிலும், சேலைகளிலும் மாளிகைச் சுவர், மண்டபம், ஹால் முதலியவைகளில் பலவித லக்ஷணம் பொருந்தியதாய் உருவமிழைத்தல்.

14. மால்யக்ரதனம்...தேவர்களுக்கு மாலை கட்டும் விதமும், அரசர்களுக்கும் கலியாணப்பெண்பிள்ளைகளுக்கு மாலைகட்டும் விதமும், அவ்வாறே புஷ்பங்களால் செய்யக்கூடிய பலவித வேலைகளும் கூடியது.

15. சேகராபீடயோஜனம்...விசேஷமாய் மாதர்கள் தலையில் அணியக்கூடிய ராக்குடி முதலிய ஆபரணங்களும், சந்திரன் உருவம் போலவும், ஸூரியன் உருவம் போலவும் ரத்தினங்களால் செய்யப்பட்ட தலைஸாமான் என்னும் ஆபரணங்கள் முதலிய அலங்காரம்.

16. நைபத்யயோஜனம்...ஆடவர்கள் மனம் களிக்கும்படி அவ்வளவு விசேஷமாய் பாதாதிகேசம்வரையில் மாதர்களை அலங்கரித்தல், இதுபோலவே மாதர்மனம் களிப்புறும்படி ஆடவரை அலங்கரித்தல். கலியாண சிங்காரிப்பு. ஊர்கோல அலங்காரம், திலரையங்கரித்தல் முதலியவைகளும் சேர்ந்தது.

17. கர்ணபத்ரபங்கம்...மாணிக்கம், முத்து, பவழம், நீலரத்னம், வைரம், பத்மராகம், கொமேதகம், புஷ்பராகம், வைடூரியம், பேரோஜம், தங்கம், பொன், வெள்ளி, யானைத்தந்தம், முதலியவைகளால் கம்மல் (ஓலை) அட்டிகை, காப்பு, கொலுஸு, ஒட்டியாணம், மோதிரம், வங்கி திருமங்கல்யம் என்னும் தாலி, நூபுரம் என்னும் பாதத்தண்டை சிலம்பு முதலிய ஆபரணத்தின் லக்ஷணமும், அவைகளைத் தரித்துக்கொள்வதினால் உண்டாகும் பயன் முதலிய விஷயங்களும்.

18. ஸுகந்தயுக்தி...பகல் காலத்தில் வசிக்கும் இடத்திலும், இரவு காலத்தில் நித்திரை செய்யும் ஹால்களிலும் நல்ல வாஸனை உண்டு பண்ணுவதால் உண்டாகும் குணமும் மற்றும் சில விஷயமும்.

19. பூஷணயோஜனம்...சில சில ஆபரணங்களை சில சில அவயவங்களில் தான் அணியவேண்டும் என்னும் முறையும் மற்றும் சில விஷயமும்.

20. பதாதிசஸ்த்ரஸந்தானம்...பதாதி என்னும் ஆள்களையும் (ஸோல்ஜர் களையும்) குதிரைகளையும் யுத்தகளத்தில் யுக்திாய் ஜயித்து பகைவரை வெல்லுதற்குரிய சிலவித ஏற்பாடுகள் சேனைத்தலைவனாய் நடத்தல் முதலியவையும்.

21. களசுமாரயோகம்...சர்க்கரை செய்தல், பயிர் செய்தல், துணி பட்டு முதலிய நெய்தல், அந்தந்த காலத்திற்குத்தகுந்த படி குடித்தனம் செய்தல், உலக நடவடிக்கை.

22. ஹஸ்தலாகவம்...உலகத்திலுள்ள கடினமான வேலையைச் செய்வதிலும் ஓர் வித நல்ல பயிற்சியை அடைதல்—உடம்பை தனக்கு ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொள்ளுதல், மனதை அடக்குதல் முதலியவை.

23. பாகக்ஞானம்...ஆத்மாவைக் காப்பாற்றும் பொருட்டும், விருந்தினர் முதலியோரை நன்றாய் ஆதரிக்கும்பொருட்டும் செய்யப்பட்ட அன்னம், (ஸாதம்) பக்ஷணம், ஊருகாய், வத்தல், வடாம், துகையல், கரியமுது முதலிய பாக சாஸ்திரம் கற்றல்.

24. ஆஸவாதிரசனை...மத்யம் என்னும் கள், பானகம் முதலிய தயாரித்தல், அதை உட்கொள்ளும் முறை. அதிகமாய் உபயோகித்தால் உண்டாகும் கெடுதி.

25. ஸ்ரீ சிவாபகர்மா...குதிரை முதலியவைகளுக்குத் தகுந்தபடி தோல் தைத்தல். நாநா ஜாதி மிருகங்களில் வயது நிர்ணயம் முதலியன.

26. ஸ்ரீத்ரக்ரீடை...உழுதல், மரமேறுதல், யஜமானன் மனம் போல் நடந்து கொள்ளுதல் காலத்துக்குத் தக்கபடி நடந்து கொள்ளுதல் முதலியன.

27. வீணாதிரசனை...வீணை, தம்புரு, மத்தளம், காஹளம், நாகசுரம் விஷ்ணு பிம்பம், சிவபிம்பம், மணி, முதலிய செய்தல் வார்ப்பித்தல், பலவித பாத்திரம் செய்தல்.

ஒழுக்கம்.

சுயாய விருப்பங்களைப் பூர்த்திசெய்யச் சார்ந்துள்ள ஒருவருக்கு சைதன்ய வாழ்வும் பரித்தியாக வாழ்வும் மிக்க கஷ்டமாகத் தானிருக்கும். அப்படியில்லாதிருந்தால் அதுவே பேரானந்தத்தையும் சாந்தியையும் வருவிப்பதாகும். பரித்தியாகம் செய்வதிலும் கொஞ்சம் உண்மையான சந்தோஷமுண்டு. ஒழி, ஒழி,பந்தாகிதம் செய்திரு. நம்முடைய சார்பாய் கொஞ்சமிருந்தாலும் அவ்வளவு காலமும் நமக்கு சுயேச்சையில்லை. புறச்சார்பை இனிநாம் சார்வதில்லை என்றபொழுதும் நம்மிற்குள்ளேயே ஒவ்வொன்றையும் நாமடையும்பொழுதும் நாமே நம்மைதிருப்தி செய்து கொள்ளும் பொழுதும் மாத்திரமே சுயேச்சை யேற்படுகிறது. இந்திரியங்களின் அனுபவத்தில் என்ன சுகமுள்ளது? அவை மயக்கத்தையுந் துன்பத்தையுந்தானே தருகின்றன. சில சமயங்களில் ஒரு நிமிஷம் இந்திரிய அனுபவம் நம் வாழ் நாள் முற்றும் துன்பத்தைக் கொண்டு வந்தும் சேர்க்கிறதல்லவா ? இப்படியான அற்பசுகங்களால் முடிவரையில் துன்பத்தை மாத்திரம் உண்டுபண்ணிக்கொள்வதில் என்னபிரயோசனம்? நம்வாழ் நாள்முற்றும் போராடி சொற்பமும் சித்ருபதோற்றத்தை அடையாதிருந்தாலுங் கூட இவ்வற்பசுகத்தை எப்பொழுதும் தேடாதிருப்பதே நன்மை.

குறைந்தது தன்னடக்கமே நம்சுவாதீனத்தை நமக்கு சாஸ்திபண்ணுகிறது. இந்தஜீவதிசையில் நாம் கடவுளனுபவத்தை அறிவோமா? இல்லையா என்பதைப்பற்றிய கவலை நமக்கு வேண்டியதில்லை.

" சந்ததமும், வேதமொழி, யாதொன்று பற்றின்
அது தான் வந்து முற்றும், எனலால்,
சகமீதிருந்தாலும் மரணம் உண்டு என்பது
சதாசிட்டர், நினைவது, இல்லை.
சிந்தை அறியார்க்கு இது போதிப்பது அல்ல
செப்பினும், வெகுதர்க்கம் :—

ஆனல் நாம் ஏன் அடிமைகளைப் போல் வசிக்கவேண்டும் என்பதற்கும் கண்மூடித் தனமாய் நம்சுயாய விருப்பங்களைப் பின் பற்றிப் போய், மேலும் மேலும் நம்மை நாமேசுற்றியேன் பந்தித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்கு ஒரு காரணமுமிருந்ததில்லை. நெருப்பில் நாம் எண்ணெயைவிடும்போது அது உயரமாய்க் கொழுந்து விட்டெரிவது போல நம்மிந்திரியங்களைத் திருப்திசெய்ய நாம் சாஸ்திரமுயற்சி யெடுக்கும்போது அவை இன்னும் பலமாய் வளருகின்றன. உலகமோ துன்பம் நிறைந்துள்ள தெனத்தெரியும். அப்படியிருக்க அதனல் நாம் ஏன் மறு

படியும் துன்பத்தை வருவித்துக் கொள்ளவேண்டும். கூடாது, எந்தவித் தாலும் நம்பாட்டையினின்றும் நாம் திரும்பிப் போவதை நினைத்தல் கூடாது என்ற இந்த விதத் தீர்மானத்தை நாம் அடையவேண்டும். பரித் தியாகம் என்பதின் பொருள் எப்பொழுதும் திரும்ப எடுத்துக் கொள்ளா திருக்கும்படியாய் விட்டொழி என்பதே. பலமே அவசியம், அழுத்தமே அவசியம், பலத்தின் முன் எல்லாம் அடங்கிவிடுகிறது. சுத்தமான நிட் காமியதவ ஒழுக்கமுடைய ஒருவனுக்கு தேவர்கள் கூடப் பயப்படுகிருர் கள். ஒழுக்கத்தின் பலமே மிகப்பெரியது.

தைரியமா யிருப்போம், மேலே போவோம் ஒன்றுக்கும் பயப்பட வேண்டியதில்லை. நாம் உண்மையுடையோம், பரிசுத்தமுடையோம், தைரியமுடையோம் என்று சொல் நினை, பழகிக்கொள் பின் எவ்வித பயத்தினின்றும் நீங்கினவராவோம். சுயநய விருப்பத்திலிருந்து தானே பயமுண்டாகிறது. ஆகையால் முற்றும் நிராசை யோடிருப்போம். உற் சாகம், உற்சாகம், உற்சாகம், கொள்வோம் சோம்பேறிகள் உண்மைச் சித்திபெறல் ஒரு நாளுமில்லை. நாம் கேட்டவை படித்தவைகளிலுள்ள சாரங்களை யெடுத்துக் கொள்வோம், அவற்றை நம் வாழ்நாளில் அனுப வித்தறியப் பிரயாசைப் படவேண்டும். உலகமுற்றும் நமக்கு விரோதமா கும்படி செய்து கொண்டாலும் நம்ஹிருதய மூர்த்திக்குத் தொண்டு செய்வதிலிருந்து தவறவேகூடாது. நாம் அபஜயப்பட்டு வாழ்வதிலும் இறப்பதே மேன்மை. நாம் உயிர்வாழும் வரையில் நம்பகைவரோடு தைரியமாய் சண்டை போடுவோம், நமக்குப் பகைவர் புறம்பிலில்லை. நமது சித்த விகாரங்கள், விருப்பங்கள் இவைகள் தானே நமக்கு உண்மை விரோதிகள்; நாம் அவைகளை வெல்வோம். நாம் பந்தரகிதரா தற்கு தைரியம் பொறுமை இரண்டையுமடைய வேண்டும். உண்மைக் காக நிற்கமுடியாத வாழ்நாளில் என்ன பிரயோசனம்? தைரியமாயும், பயமற்றும் ஒவ்வொன்றையும் பரிசுத்தமாயும் பார்க்க வேண்டும். அடுத்தடுத்து உயிர்க்குப் போராட்ட மிருத்தலால் நாம் களைப்பாறுதலை இங்கே எதிர்பார்க்க முடியாது. மேலே போவோம். மனத்தளர்ச்சியை யும் சோம்பலையும் உண்டு பண்ணிக் கொள்ளவேண்டாம். துன்பமடை தலே நன்மை.

பகவான் கீதையில் என்ன சொல்லுகிருர் என்பதைப்பற்றி ஞாப கப்படுத்த வேண்டும் "துவக்கத்தில் விஷத்தைப்போலும், முடிவில் அமுதத்தைப் போலும் உள்ள அந்த சந்தோஷமானது ஆன்மசுத்த அறி விலிருந்து தோன்றுகிற உத்தம குணங்களாய்க் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனல் "துவக்கத்தில் இன்பமாய் முடிவில் விஷமாய் ஞானேந்திரியங் களாலும் கன்மேந்திரிய சம்பந்தங்களாலும் உண்டாகிற அந்தச் சந்தோ

ஷமோ நம்சித்த விகாரத்திலிருந்து வருவதாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது." நாம் தவறிலிருந்து ஒழுங்கைப் பிரிக்கிறதற்கு நம் பகுத்தறிவின் வல்லபத்தை உபயோகப் படுத்த வேண்டும். நம்விருப்பங்களால் நம்மை அடித்துப் போகச் செய்வது சுலபமாகவே யிருக்கிறது; ஆனால் பகுத்தறிவின் வல்லபத்தைக் கொண்டு புகுவதால் அவைகளைக் கவிழ்த்து விடுவதே உண்மையான வீரம், உண்மையான தைரியம்.

மனத்தளர்ச்சியே மரணம். என் பழக்கங்கள் எனக்கு அறிவிப்பது ஊக்கம் ஒன்றே பக்தி, ஊக்கமே உண்மை. நம்மை பலவீனப் படுத்துகிறவைகள் எதுவுமே பாபமானவைகள். நம்முழுவல்லபத்தைக் கொண்டு நாம் அதனை விலக்கவேண்டும். நாம் ஒன்றை கற்கும்போது தவறுகள் செய்கிறோம் நாம் ஒருதரம் அதனைக் கற்றபிறகு, பின் எந்த மனச்சோம்பலுக்கும் இடங்கொடுப்பதில்லை யென்ற தீர்மானத்தோடு நாம் வேலை செய்யவேண்டும். இதுவே எல்லா வேலைகளிலும். பெரியது யோகங்களிலெல்லாம் இதுவே மேலானது. நம் கேவல விருப்பங்களை ஜெயித்து நமக்கு நாமே எஜமானுகிறவரையில் நாம் களைப்பாறியிருக்க எதிர்ப்பது எப்படி முடியும்? நம்புலன்கட்கு நாம் கீழ்ப்படியலாமா? இல்லை. நாம் அப்படிச் செய்யக் கூடாது. பிரபஞ்ச அனுபவங்களைப் பின்பற்றி அதன் அனுபவங்கள் கொஞ்சம் அடையும்படி பருவத்தில் குழந்தைகளாய் இருப்பவர்களை அதில் விட்டு வைப்போம். ஆனால் நாம் ஒரு பொழுதும் அவைகட்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டியதில்லை. நம்மிஷ்டப்படி நாம் அவைகளை நடத்தவேண்டும். நமக்கு நாமே எஜமானுன பிறகு அதற்கு மேல் பந்தமில்லை, அதற்குமேல் பயமுமில்லை; ஆனால் சாந்தியும் சந்தோஷமுமே. இப்போது அதிகப் பேச்சில் உள. அதிகப்படிப்பில்லை, அதிக மதக்கொள்கையில்லை. இனிநாம் ஜீவித்தற்கும் தகுதியுடையவராவதற்கும் காலம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. பிரபஞ்சம் அது சம்பந்தப்பட்டவரையில் மேலும்! மேலும்! சுருசுருப்பாகவும் இருக்கட்டும். ஆனால் நாமதைத் திரும்பிக் கூடப் பாராமல் அமைதியாய் மேலே போவோம்.

எதைப்பற்றியும் நம்மனதிற்கு நாம் தொந்திரவு கொடுக்க அதிகாரமில்லை. விஷயங்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே பொறுப்பெற்றுக் கொள்ளும். பலனைக் கவனியாமல் நாம் வேலை செய்தற்கு மாத்திரமே பாத்தியம். வேலை செய்தல் என்பதற்குப் பொருள் நம் ஒழுக்கத்தை மேலாகச் செய்தல் என்பதே. நம் ஊக்கத்தை வீண் பேச்சுகளில் செலவு செய்யாமல் நாமதைச் செய்தற்கு முயற்சிப்போம். உத்தம ஆசாரியர்கள் சாதாரண வார்த்தைகளின்றி குறிப்பின் வலுவைக் கொண்டே கற்பிக்கிறார்கள். இப்படியான ஒழுக்கங்களை நாம் கட்டிக் கொள்ளக் கூடுமானால்

பிறகுமாத்திரமே பிறருக்கு நன்மை செய்ய பாத்தியங் கிடைக்கும். ஓர் யாசகன் மற்றொரு யாசகனுக்கு உதவி செய்ய முடியாதென்பதை யறிய வேண்டும். கொடுப்பதற்கு என்று முதலில் கொஞ்சம் சேவித்துக் கொள்ள வேண்டும். பின் பிறர்க்கு உதவி செய்ய சக்தியுள்ளவராவோம்.

பயம் மனோசஞ்சலங்களிலிருந்து விடுபட்டு ஓர் இயல்பிலிருந்து வேலை செய்வோம். கடவுள் அவருடைய குழந்தைகளைப் பற்றி கவலை யெடுத்துக் கொள்ளுகிறார், நம்முடையவைகளோ செய்தற்கும் இறத்தற்கும் ஆகின்றன. நேரான காரியத்தையே செய்வோம். தைரியம் தருவனவற்றையே செய்வோம். பரிசுத்தமானவைகளையே செய்வோம். உயர்வைத்தருவனவற்றையே செய்வோம். பின் அமைதியாய் இறப்போம். பெரிய விஷயங்களைப்பற்றியே சிக்கொண்டிருப்பதில் பிரயோசன மில்லை. உலகம் நம்மை அங்கீகரிக்காது விடலாம். உலகம் நமக்கு நம் பிக்கைத்தராமலுமிருக்கலாம். அது காரியமல்ல. நம் ஒழுக்கம் நம்மைச் சந்தோஷமாயும் சுகமாயுஞ் செய்யும். கமலத்தன்னே.

நமது பெண்களின் நிலைமை.

(307-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

சாதாரணமாக நமது பெண்கள் பெறும் படிப்பின் அளவைக் கூறினேன். தனிமரம் தோப்பாகுமா! பசித்தவள் பருக்கை நாலைந்து புசித்து விட்டால் பசியாறினவளாவளா! அமாவாசை இருட்டில் சில மின்மினிப் பூச்சிகளிருந்துவிட்டால் அந்தகாரம் அகன்றிடுமோ! கொஞ்சம், தமிழ் எழுதப்படிக்கவும் கூட்டல் கழித்தல் என்ற சில கணக்குகளும் தையல் சங்கீதம் முதலியவைகளில் சொற்ப ஞானமும் அடைந்து விடுவதையும் கல்வி என்றழைக்கலாமா? ஆனல் இது தான் நமது பெண்கல்வி. இதற்கு மேல் ஏக நமது பெண்களுக்கு இயலாமலிருக்கிறது. ஏனெனில் அவர்கள் படிப்புப் பருவம் பத்துப் பன்னிரண்டு வயது வரைதான். எழுத்தென்பதே இன்னதென்றறியாத முழுமூடத்துவ நிலமையைப் பார்க்கினும் இந்தக் கல்வியாவது அடைந்திருப்பது உசிதக்குறைவல்லவென்றாலும் இந்த அற்பகல்வி மாத்திரம் போதவே போதாது. இதனல் விளைந்திருக்கிற வேறு சில பயன்களைப்பற்றி ஒரு புத்தகத்தில் எழுதப்பட்டிருப்பதைக் கவனியுங்கள்:—

"........மேற்கூறியாங்கு கல்வி கற்ற காரிகையர் பலரிடத்துச் செருக்கு ஜனித்துவிடுகின்றது. அவர்கள் தாங்கள்தான் அதிசயமாய்க் கற்றவர்களென்றும் தங்களைப் போல் யுக்தி புத்தியுடையார் இருப்பரிதென்று யெண்ணிக் கொள்ளுகிறார்கள். தங்களைவிட அதிகமாய்க்

கற்றவர்களைக் காணின், அன்னோர் நட்பை இருதய பூர்வகமாய் விரும்புவதில்லை. உண்மையில் அவர்கள் அகத்தில் மற்றோர் தங்களைவிட அதிகமாய்க் கற்றிருக்கிறார்களே என்ற பொறாமையே குடிகொண்டிருக்கும். தங்களைவிடக் குறைந்த கல்வியுடையார்பாலோ, தங்கள் கல்வித்திறத்தைக் காட்டுகிறார்கள். கல்வியின் வாசனையே அறிந்திராத தங்கள் சகோதரிகளை உபேட்சிக்கிறார்கள் ....”

ஆ! எவ்வளவு ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. தற்காலப் பெண்கல்வியின் சில காரியங்கள் திமிர்ந்த கல்வியால் அமைப்பெறும் பெருந்தகைமையும் அறிவு விசாலமும் பத்துப் பன்னிரண்டுவயது குறுகிய படிப்புடையாரைக் கிட்டுமா! இவர்கள் அற்பப்படிப்பு இவர்களுக்கு அளிப்பன, அகந்தை, அற்பப்பேச்சு, அற்பசாகசம், வீண் டாம்பிகம் வீண் சொகுசு முதலிய அற்பத் தன்மைகளே. சி! என்னம்மா! இந்தப் படிப்பும் ஒரு படிப்பாகுமா! இலக்கியத்தின் சுவையைச் சற்று அறிந்து எளிய நடையிலேனுமுள்ள ஒரு நல்ல காவியம் அல்லது வேறுவித இலக்கிய நூலைத் தங்கள் அவகாச நேரங்களில் வாசிக்க உண்மையாக ஆநந்திக்கும் சக்தி இருக்கிறதா நமது படித்த பெண்களுக்கு! அவர்கள் அடைந்துள்ள கல்வி, சாதாரணமாகப் பத்திரிகைகள் வாசிப்பதில் கூட அவர்களுக்கு ஆர்வத்தை எழுப்பவில்லையே. பின்னர் இலக்கியச் சுவையை எப்படி அறிவார்கள்? ஆனால் அவர்களிற் பலர் கம்பன் திருக்குறள் முதலிய விஷயங்களைப்பற்றிப் பிரமாதமாகப் புகழ்ந்து தாங்கள் அவைகளின் பெருமைகளைக் கரைகண்டு விட்டது போலப் பேசுவார்கள். உண்மையில் கம்பராமாயணத்தில் ஒரு செய்யுளையாவது, திருக்குறளில் ஒரு அதிகாரத்தையாவது, அவைகளுக்குத் தெளிவானநடையில் உரையாயிருப்பினும், வாசித்துணர அவர்களுக்குப் பொறுமை யிராது. எப்படியிருக்கும்! அவைகளின் உருசியை உணர்ந்திருந்தால் வாசித்துணர இன்பமிருக்கும். அவ்வின்பமிருந்தாலல்லவோ வாசித்துணரப் பொறுமை வரும்! உருசியே யில்லாவிட்டால் அந்த இன்பமேது பொறுமை யேது!

கல்வியின் இலக்ஷணந்தான் இவ்வாறு இருக்கிறதா! அடுத்ததாக, சற்று நாஜூக்கான விஷயத்திற் புகுகின்றேன்.

எப்பொழுது தொடங்கியது என்று அறியவே கூடாதவாறு மிக மிகப் பழைய காலத்திலிருந்து மானிடர்களுக்குள் மதம் மதம் என்று வழங்கப்படுகிறதே. இவ்விஷயத்தில் நமது பெண்களுக்குள்ள அறிவையும் ஆர்வத்தையும் சற்று அவிழ்த்துப்பார்ப்போம்.

மாதாவின் வயிற்றிலிருந்து உதிக்கும்பொழுது முழுப்பேதமையோடு உதிக்கின்ற குழந்தை அழுவதற்கும், பால் பருகுவதற்கும், தாய் முகம் பார்த்துச் சிரிப்பதற்கும், குப்புற விழுவதற்கும் ஊர்ந்து விளை

யாடுவதற்கும் தானாகவே தன் சொந்தக் கவனத்தையும் புத்தியையுங் கொண்டு கற்றுக்கொள்ளுகின்றது. அம்மாதிரித் தன்மையதே நமது பெண்கள் பெற்றுள்ள மதஞானம். எழுதப் படிக்கக் கற்பிக்கப்படுவது போல் பிறரால் பிரத்தியேகமாக மதம் போதிக்கப்படுகின்றதா நமது பெண்களுக்கு? இல்லவேயில்லை, கிறிஸ்தவக் குடும்பங்களிலும் பாடசாலைகளிலும் அப்போதனை நிகழ்கின்றதென்பது நிஜமே. இச்சமயம் நாம் பேசுவது அவர்களைப்பற்றியல்ல, ஏனையோரையே.

வீட்டிலேனும் பாடசாலையிலேனும் எங்கேனும் பிரத்தியேகமான மதபோதனையின்றி அநேக வருஷ காலமாக இயங்கி வந்திருக்கிறது நமது பெண் சமூகம். ஆகையால் அதன் மத அறிவு எவ்வளவு இழிந்த நிலைமைக்கு வந்திருக்கவேண்டும்! அதன் மத ஆர்வமும் எவ்வளவு க்ஷீணித்திருக்கவேண்டும்! ஆம், அவ்வாறேதான் இருக்கிறது. இருக்கிற நிலைமையை இருக்கிறவாறு வெண்மையாக எடுத்துக் காட்டுகின்றேன்.

தனியாகப் பிறரிடமிருந்து மதபோதனை பெறாத நமது பெண்ணின் மத அறிவு அவள் வாசிக்கும் புத்தகங்களைப் பொறுத்திருக்கலாம். சாதாரணமாக நமது பெண்கள் வாசிக்கும் வைதிக நூல்கள் இராமாயணம் பாரதம் புராணங்கள் முதலியவைகளே. இவைகளிற் கூடப் பிரியம் மிகக் குறைந்து தற்காலம் நாவல்கள் என்ற கதைகளில் விசேஷ பிரேமை வளர்ந்து வருகிறது. முற்கூறிய வைதிக நூல்களில் தான் என்ன இருக்கின்றன? அநேக அற்புதமான சரித்திரங்கள் இருக்கின்றன. இச்சரித்திரங்களில் ஈஸ்வரபக்தி அதி உருக்கமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் அவற்றில் எத்தனையோ தேவதைகள், எத்தனையோ வகை ஆசாரங்கள், எத்தனையோ வகைக் கொள்கைகள் (இக்கொள்கைகளும் ஆசாரங்களும் பல சந்தர்ப்பங்களில் ஒன்றிற்கொன்று முற்றும் முரணாக இருக்கின்றன) கொள்ளை கொள்ளையாயிருக்கின்றன. இவைகளிலிருந்து ஒரு தெளிவான ஒரு திட்டமான மதத்தை ஒவ்வொரு பெண்ணும் தானே அமைத்து அறிந்துகொள்ள இயலாது.

புராணேதிகாசங்களைத் தவிர மத அறிவிற்குக் காரணமாகிய வேறு சாதனங்கள், கோயில்கள் மதாசாரங்கள் பண்டிகைகள் முதலியவைகளாம். கோயில்களில் அநேக தேவதைகளின் விக்கிரகங்களுக்கு, உற்சவங்கள் பண்டிகைகள் முதலிய விசேஷ தினங்களில் சற்று விசேஷமாகவும், மற்றக் காலங்களில் சாதாரணமாகவும் வெறுஞ் சடங்கு ரூபமாகப் பலவித ஆராதனாதிகள் நிகழ்கின்றன. இவைகளிலிருந்து ஒரு திட்டமான ஒரு தெளிவான மதத்தை ஒவ்வொரு மாதும் தானே அமைத்தறிந்துகொள்ள முடியுமா! இனி, வீட்டில் அநுஷ்டிக்கப்படும் ஆசாரங்க

ளென்ன? அமா வாசை, கிர்த்திகை (கார்த்திகை) முதலிய காலங்களில் வெறுஞ் சடங்காக விரதங்களை அனுஷ்டித்தல், தீபாவளி சங்கராந்தி முதலிய காலங்களில் வெறுஞ் சடங்குகள் புரிவதோடு வெகு சுகமாக உண்டு உடுத்தல், தும்மல் சாஸ்திரம், கொட்டாவி சாஸ்திரம், சகுன சாஸ்திரம், பல்லிசாஸ்திரம், காக்கை சாஸ்திரம், கனவு சாஸ்திரம் முதலியவாறு இக லோக வாழ்க்கைக்கு 'இன்றியமையாததாகக் கருதப்படுகிற ஆயிரத்தெட்டுச் சாஸ்திரங்களை அனுஷ்டித்து இருக்கிற துன்பங்களை இரட்டிப்பாக பெருக்கியும் இல்லாத துன்பங்களை இருக்கிறதாகக் கருதியும் பெரிய அவஸ்தைப்படல், மற்றும் குழந்தை கல்யாணம், குழந்தை தாலியறுத்து மூலையில் வைத்தல்........., முதலிய இவைகளே நமது மதாசாரங்கள். இவைகளிலிருந்து ஒரு திட்டமான ஒரு தெளிவான மதத்தை எவ்வாறு நமது பெண்கள் பெறமுடியும்!

தனியாக மதபோதனை பெருத நமது தையலர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் மத அறிவுதான் என்ன? அல்லது அவர்கள் அனைவரும் யாதொருவித மத அறிவும் ஆர்வமுமற்ற மண்டூகங்களா? அன்று அன்று. அவ்வளவு அநாகரிக ஸ்திதிக்கு நாம் வரவில்லை. நமது நங்கையர்களுக்கு ஒருவகையான மத அறிவும் ஆர்வமும் இன்னும் சற்று இருக்கின்றன. இராமேசுரம் சென்றல் புத்திரபாக்கிய முதலிய பாக்கியங்களைப் பெறலாம் என்ற துணிபு, விநாயகருக்கு ஒரு அபிஷேகம் செய்வதாகப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டால் கைக்கொண்ட காரியம் சித்தியாகும் என்ற ஒரு நம்பிக்கை, விரதங்கள், சிரார்த்தங்கள் முதலியவைகளை அனுஷ்டிக்காவிட்டால் சந்ததி விர்த்தியாகாது என்ற எண்ணம், ஐயனரப்பனுக்கு ஒரு பூஜை போடாவிட்டால் மாரியம்மனுக்கு ஒரு கோழி பலியிடாவிட்டால் அந்தந்தத் தேவதைகள் நமக்கு நோய் மரணம் முதலியவைகளைக் கொடுக்கும் என்ற பயம் முதலியவைகளில் தான் கிடக்கின்றது நமது பெண்களது சத்தான மத அறிவும் ஆர்வமும். காட்டுமுளி புல்லைப்போல் கவனிப்பாரின்றி, தானே அமைந்துள்ள இந்த மத அறிவும் ஆர்வமும், தமிழ் நாட்டின் சாபமாயேற்பட்ட அற்பச் சுயநலப் பிரேமைக்கு முற்றும் இசைந்து எவ்வளவு தாழ்ந்த தன்மையை அடைந்திருக்கிறது பாருங்கள். ஆனல் இந்த மத அறிவும் ஆர்வமுங்கூட மாதர்சமூகம் 'முழுவதும் நிறைந்திருக்கிறதென்று சொல்லிவிடக்கூடாது. சிலரிடத்து அதுவுமில்லை. கோயிலிலென்ன இருக்கிறது! குளத்திலென்ன இருக்கிறது! வீணுக விரதங்கள் அனுஷ்டித்து உடம்பைக் கெடுத்துக்கொள்வானேன்! நடப்பது நடந்தே தீருமன்றி பிரார்த்தனையினுலென்ன பயன் பூஜையினுலென்ன பயன்! சுவாமி நேரே உதித்துவந்து பேசினுரோ!" என்பதாகிய கொள்

கைகளோடு தாங்கள் நாகரிகத்தில் அபிவிர்த்தியடைந்திருப்பதாக எண்ணிக்கொண்டிருக்கிற நாஸ்திக நங்கையர்கள் நாளடைவில் பெருகிக்கொண்டே வருகிறார்கள்.

இந்த நாஸ்திகப் பெண்களாயினுஞ்சரி, ஏனையோராயினுஞ்சரி, ஒரு விஷயத்தில் மாத்திரம் எல்லோருக்கும் நம்பிக்கையும் பயமுமுண்டு. என்ன விஷயத்தில்? பெண்களுக்குப் பேய்பிடிக்கிறதென்ற கொள்கையில் காட்டேரி, இசக்கி, கறுப்பன் முதலிய அசங்கியப் பெண்களுடைய பிசாசுகள் பெண்களைப் பற்றிக்கொண்டு துன்புறுத்துகின்றன என்ற எண்ணம் நமது சமூக முழுவதும் வியாபித்திருக்கிறது. இவ்வாறு வியாபித்திருப்பதற்கு முக்கிய காரணம் பேயால் பெண்கள் படும் அவஸ்தைகளைக் கண்கூடாகக் காண்பதாம். பேய்களில் வீண் நம்பிக்கை வைத்து நமது ஜனங்கள் கஷ்டப்படுவதைப் பற்றிச் சற்று விரிவாக மற்றொருமுறை கூறலாமென்று நினைக்கிறேன். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் சொல்லவேண்டியதை மாத்திரம் சொல்லி விடுகிறேன். முற்கூறிய நாஸ்திகப் பெண்களை முழுநாஸ்திகர்களென்றுஞ் சொல்லி விடக்கூடாது. ஏனெனில் பேய்களில் அவர்கள் நம்பிக்கை வைத்திருப்பதால் ஏன் அந்த நம்பிக்கைவைத் திருக்கிறார்கள்? பிசாசுகளின் சேஷ்டைகளைக் கண்ணுற் காண்கிறார்களாம். ஆனால், என்ன எண்ண மனம் பெரும் பிரமையடையச் செய்யும் எல்லையற்ற கணக்கற்ற புவனதிகளும் காரியாதிகளும் அதிவிசித்திரமாக இயங்கச்செய்து மானிடர்க்கு இதமளிக்கும் தெய்வத்தின் நிகழ்ச்சிகளை மாத்திரம் அவர்கள் கண்ணுற் காணவில்லை போலும், அவர்கள் அறிவுக் கண்ணும் ஸ்தூல கண்ணும் என்ன கண்ணோ!

இதுகாறும் சொல்லியதைச் சுருக்கமாகத் தொகுத்துச் சில வரிகளில் சொல்லி, மேற்கொண்டு சில குறிப்புரையோடு இந்த வியாசத்தை முடித்து விடுகிறேன்.

பெண்பால், மானிட சமூகத்தில் முக்கிய பகுதியாயிருக்கும் பெண்பால், அஃதாவது சமூகம் நிகழ்கின்ற தன்மைக்குக் காரணமாயிருக்கும் பெண்பால் இந்த நாட்டில் வெறுஞ் சுயநலக் கடலில் ஆழ்ந்து, சமூகத்தின் சந்தேகத்திற்கும் அவநம்பிக்கைக்கும் பாத்திரமாகி அபிவிர்த்தியை அடியோடொழிக்கக்கூடிய கொடுமையான ஆசாரங்களுக்கும் கொள்கைகளுக்கும் உட்பட்டிருக்கின்றாள்.—உண்மையில் சரியானபெண்கல்வியே இங்கே இல்லை. தற்காலம் படிப்பு என்று அழைக்கப்படுகிற பத்துப் பன்னிரண்டு வயது அரைக்காலிலும் அரைக்காற் படிப்புபெண்களுக்கு அகந்தை முதலிய அற்பத் தன்மைகளைத்தான் அளிக்கிறது. திமிர்ந்த கல்

வியால் அடையப் பெறும் பெருந்தகைமையும் அறிவு விசாலமும் நமது பெண்களுக்கில்லை.—அன்றியும் தனியாக மதபோதனை பெருக அவர்களுடைய மத அறிவும் மத ஆர்வமும் கவனிப்பாரின்றி தானேயமைந்து மிக்க கேவல நிலைமையையும் நாஸ்திகத் தன்மையையும் அடைந்து விட்டது.

இதுதான் நமது பெண்களின் நிலைமை. சகோதரி சகோதரர்களே! இந்நிலைமையைப்பற்றி ஆலோசித்துப் பாருங்கள் அது எவ்வளவு தாழ்ந்ததாக எவ்வளவு பரிதபிக்கத்தக்கதாக இருக்கிறதென்று உங்கள் நெஞ்சத்தில் தைக்கவில்லையா! அப்படித் தைக்குமாறு, நமது பெண்கள் நிலைமையை உண்மையாகச் சரியாக, உணர்ந்து கொள்வதுதான் அந்நிலைமையைத் திருத்தி உயர்த்துவதற்குரிய முதற்படி. மரக்கிளை பொன்றின் நுனிப்பாகத்தில் நின்று அடிப்பாகத்தைத் தறிக்கும் பாக்கிய சாலி, தான் தறித்துள்ள அபாய நிலைமையை உணர்ந்தால் தானே தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளலாம். மற்றயவாறு அன்னோற்கு என்ன போதித்தும் என்ன பயன்? ஆகையால், மின்னலொளி கண்களிற் பாய்வது போல, நெருப்பின் சூடு சுரீரெனச் சுடுவதுபோல, பனிக்கட்டியின் குளிர்ச்சி ஜில்லெனஸ்பரிச உணர்ச்சியைத் தாக்குவது போல நமது பெண்களின் நிலைமை நமது மனத்தைத் தாக்க, எட்டிக்காய் கசப்பதுபோல் அந்நிலைமையால் நாம் கசப்படையவேண்டும். இதுதான் அபிவிர்த்திக்கு அஸ்திவாரம். இதுதான் மாதர் சம்பந்தமாக நிகழும் ஒரு புதிய கிளர்ச்சி, இந்தப் புதிய கிளர்ச்சி உதித்து நமது சமூக முழுவதும் மெல்ல மெல்லப் பரவி வருகிறது. அதை மேன் மேலும் விரைவாகப் பரவச் செய்யவேண்டும். இந்தப் புதிய கிளர்ச்சியைப் பற்றிப் பேசப் பேச அதற்கு உயிரும் உறுதியும் வளர்கின்றன.

ஆகையால் பத்திரிகைகளில் இதைச்சார்ந்த விஷயங்கள் எவ்வளவு அடிக்கடி பிரசுரமாகின்றனவோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு நலம். அன்றியும் வெறும் பத்திரிகை ஆர்ப்பாட்டம் மாத்திரம் போதாது. வீடுகளிலும், இப்பொழுதும் ஏற்படுகிற இனி ஏற்படுவேண்டி பல பல சங்கங்களிலும் உலாவப் போகுமிடங்களிலும், ரெயில்வண்டி முதலிய பிரயாண வாகனாதிகளிலும் சந்தர்ப்பம் நிகழ்ந்த போதெல்லாம் இதைப்பற்றிய பேச்சு நிகழ வேண்டும். இப்படி நமது பெண்கள் நிலைமையைப் பற்றிய பேச்சு அதிகமாக வழங்க வழங்க அந்த நிலைமையின் தாழ்மையும் அத்தாழ்மைக்குக் காரணமாக நம்மைச் சூழ்ந்து பொதிந்துள்ள ஊழல்களும் தெளிவு தெளிவாகத் தெரியவரும். தெரியத் தெரிய அவ்விழிந்த நிலைமையிலும் ஊழல்களிலும் வெறுப்பு உண்டாகும். பின்னர் அவைகளை இயற்கையாகவே தகர்த்தெறிந்துவிட்டு

நமது மாதர்கள் உன்னதமடைய வழிதேடுமாறுதான் நேரிடும். அந்நேர்ச்சி நிகழ்ந்து கொண்டுதானிருக்கிறது. சந்தேகமில்லை ஆனால் அது ஒரு குழந்தையைப் போலத் தத்தித்தத்தி நடக்கிறது. அதற்கு ஒளியும் உரமும் உற்சாகமும் ஓங்கி நாடு முழுதும் மங்களம் பெருகி மாட்சியடையயாவும் வல்ல கடவுள் திருவருள் புரிக, சுபம். பெண் நல நாடி.

நமது பத்திரிகையில் ஸ்ரீமதி கமலத்தன்னை யார் எழுதி வரும் விஷயம் பெண்களுக்கு மிகவும் முக்கியமானது. நமது பத்திரிகையில் பெண்களின் நிலைமையைப் பற்றி எழுதிய பெண் நலநாடி” என்பவர் தமது சகோதரிகளின் தற்கால ஸ்திதியைக் கண்டு துக்கிப்பது சகஜமே. நாம் எம்மாலானமட்டும் மேற் கூறிய இருவர்களுடைய சகாயத்தினால் பெண்களுக்காக இன்னும் அதிகமாக உழைத்து வருவோம். அப்படி செய்து வர மற்றவரும் உதவிபுரியமுன் வந்தால் நலமல்லவா?

பத்திராதிபர்.

ராஜபக்தி.

(301-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி).

XXII.

எதுகுலன் கொலையாளிகளைக் கொன்று ஒரு சிறுவனைக் காப்பாற்றியது.

ஹம்ஸப் பிரியன் மற்றொரு முறை லக்ஷ்மண புரிக்குப் போய் வேண்டிய சாமான்களை வாங்கிக்கொண்டு பாரிஜாதனையும் கண்டு பேசி வரலாமென்று உத்தேசம் பண்ணவே, எதுகுலன் பாப்பையனையும் அழைத்துக் கொண்டு போகவேண்டும் என்றான். பாப்பையன் யோக்கியன் என்று தோன்றிய படியால் எந்தச் சமயத்திலும் அவனை நம்புவதில் தப்பில்லை யென்று இரண்டு சகோதரர்களுக்கும் தெரிந்தது. எதுகுலன் தான் மட்டும் வீட்டில் இருந்துகொண்டு விசாலாக்ஷிக்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்து கொடுப்பதாகச் சொன்னான். இல்லையேல் தோட்டத்து வேலையையாவது பார்ப்பதாக ஒப்புக் கொண்டான்.

அவர்கள் புறப்பட்டுப் போனதும், இரண்டையும் மறந்து ஏதோ யோசனையாய் ஆகாயத்தில் தேரோட்ட ஆரம்பித்து விட்டான், அந்த யோசனையோடேயே தான் வாங்கின கத்தியையும் கொண்டுவந்து அதைத் துடைக்கத் தொடங்கினான். அதைப் பளபள வென்று செய்து முடித்த பின்னும் மனோ இராஜ்யத்துக்கு முடிவு ஏற்படவில்லை. சாப்பாடானதும் தன் ஆயுதங்களை எடுத்துக் கொண்டு எவ்வழிச் செல்வதென்று யோசியாமல் மனம் போன திக்கில் செல்பவன் ஆயினான். திக்குதிசை தெரியாமல் போய்க்கொண்ட மனோராஜ்யம் செய்த எதுகுலனுக்குப்

பொழுது எவ்வளவாயிற்றென்பதே தெரியவில்லை. ஓரிடத்தில் போன தும் தாழ்ந்த குரலுடன் ஒரு உருமல் கேட்டது, உடனே பக்கத்தில் ஒரு சிறுத்தை இருக்கவேண்டும் என்று தெரிந்து கொண்டான்.

விழித்துக் கொண்டு நாற்புறமும் பார்த்தான். தான் முன் ஒரு பொழுதும் பாராதபாகமாய் இருக்கின்றது. சூரியனும் அஸ்தமிக்கிறான் தங்கவும் இடமில்லை. சிறுத்தை எதிர்த்தால் பார்த்துக் சொள்ளலா மென்று வில்லை நாண் ஏற்றி அம்புகளையும் பரீக்ஷைசெய்து விட்டு மறு படி ஏதோ வழியில் புறப்பட்டான். தான் வந்தவழியே தெரியவில்லை எதுகுலனுக்கு. சூரியன் அஸ்த்த மிக்கவே கிருஷ்ண பக்ஷமாகையால் சந்திரன் இல்லாமல், பக்கத்து மலைகள் கவிழ்ந்திருந்த அந்தப் பள்ளத் தாக்கில் இருள்சீக்கிரமாய்ப் பரவத்தொடங்கிற்று.

"எங்கேபோவது இப்பொழுது" இருட்டே இன்னும் அரைநாழி கையில் எங்கும் மூடிக்கொள்ளும், மேகங்களும் சேருகின்றன. நக்ஷத் திரங்கள் தெரிந்தால் கொஞ்சம் அநுகூலம், கார்த்திகை, ரோகிணி, மிருக சீரிஷம் இவை கிழக்கேயிருக்கின்றன இக்காலத்தில். அவற்றைக் கொ ண்டு கிழக்குமேற்கு தெரிந்து கொள்ளலாம், எவ்வளவு தூரம் நடந்து இருக்கிறனோ அந்த எல்லையே தெரியவில்லை. ஒரு காரியம் செய்யவே ண்டியது இப்பொழுது, "நேரேகிழக்கே நடப்பேன். எபபடி யிருந்தா லும் வனத்தை விட்டு வெளியேறுவோம்" என்று நக்ஷத்திரங்களின் உதவியால் கிழக்கைநோக்கி வேகமாய் ஓடினான். இரண்டு நாழிகை வழி தூரம் ஓடினதும் மூண்ட இருட்டில் தனக்கு முன்னால் மரங்களுக்கு இடையில் 'முணுக்கு முணுக்கு' என்று வெளிச்சம் தோன்றியது. மினு மினுப் பூச்சியென்று முதலில் எதுகுலன் நினைத்தான். மறுபடி யும் கொஞ்சம் தூரம் செல்லும் போது வெளிச்சத்துடன் 'சிக்கு முக்கி க்கல்' கொட்டும் சப்தம் கேட்டது. உடனே யாரோ தீபம் தயார்செய் கிறார்கள் என்று நினைத்து மரங்களின் இடையில் ஒளிந்து சென்றான். முன்னர் ஒரு பெரியமரம் இருக்கவே அதன் பின் நின்று அப்பால் நடக் கும் காரியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு வர்த்தி இரண்டு மூன்று நிமிஷம் பிரகாசித்தவுடன், மண்டி யிட்டு ஒருவன் விளக்கேற்றுவதைக் கண்டான். அந்த விளக்கு ஒரு நிமி ஷத்தில் மறையவே, அது மூடப்பட்டதென்றும், வேண்டும்போது திற ந்து கொள்ளக் கூடியதென்றும், எதுகுலனுக்கு விளங்கிற்று. ஏனெ னில் அவ்விதமான விளக்குகள், ஒன்று இரண்டு அமிர்தேசனிடத்தி லும், பாரிஜாதனிடத்திலும் முன்னமே பார்த்து இருக்கிறான்.

பிறகு எதுகுலன் அவ்விடமிருந்து செடிமறைவில் தவிழ்ந்து கொண் டும், படுத்துக்கொண்டும், நகர்ந்து கொண்டும் போய் அவர்களுக்கு 30,

40 அடி தூரத்தில் ஒருபுதரில் ஒளிந்து கொண்டான். முன்னமேயே அமிர்தேசனும் பாரிஜாதனும் இத்தகைய மனிதர்களைப் பற்றிச் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறான். சேனையை விட்டு வந்த வீரர் பலர் வனத்தில் குடியிருந்து கொண்டு பக்கத்திலிருக்கும் வீடுகளைக் கொள்ளையடித்து வந்தனர். இவர்களும் அம்மாதிரியான வர்களோ, என்ற சந்தேகத்துடன் அவர்கள் சொல்வதைக் கவனித்தான்.

"இன்னும் பொழுதாகல்லே. நீ மூடத்தனமாய் உளராதே அவனுக்கு சாமான் வாங்கிவர ஆள்களும் மத்தவரும். இராத்திரி வேளேலே மாத்ரம் வராங்கோ. அஸ்தமிக்சு 4, 5, நாழிவரை அவர்கள் புறப்படுவதில்லே."

"யார் அவனுக்கு வேண்டியதெல்லாம் அனுப்புரு."

"லக்ஷ மணபுரிலே நடுவீதிலே இருக்கான் பார்டா செட்டி அவன் பேர் மறந்துடறேனே—"

"சரி சரி !! விட்டுத்தள்ளு, தெரியும்போ ;—எனக்குத்தெரியாதா."

"அந்தச்செட்டியுங் கூட ஒருநாப் போங்கல் வைக்கணுண்டா ; என்னசோல்றே.'

"அமா மாமா : அங்கேபோனு ஒன்னெப் பொங்கல்லேக்கா, போய்ப்பாரு :"

"அது கிடக்கட்டும் : இந்தாளிடத்தே பணம் இருக்கா ? தமாஷ் பண்ணராயா ?"

"நிச்சயமாயிருக்கு : அன்னிக்கு சாமான் கொண்டுவந்தவனுக்குக் கொடுக்கிறச்சே பாத்தேன்; ஒருபை இருக்கு அது ரொம்பத் தங்கக் காசுதான் !! இன்னென்ன !!"

"அவங்களுக்குக் குடுத்தூட்டு எங்கே வச்சான்பையை ?

"அதானே பாக்கல்லே !! பணம் வாங்கினவங்கோ திரும்புவாங்கோன்னு பயந்து ஓடிட்டேன்."

"சரி அப்படியானல் எப்படி உள்ளே பூராது ?"

மொதல்லே கதவத் தட்டாது : தறந்தா அசவுமனுஷாலாட்டும் உள்ளே நொழையாது. இல்லாட்டா நீ வீதிலே கதவைத் தட்டீண்டு இரு, நான் பின்னாலேதோட்டத்துக் கதவாலே உள்ளே வறேன். கதவில்லாட்டால் சன்னல் : ஏதோ சிக்கினது : எல்லாம் நல்லாப் பார்த்திருக்கிறேன்.'

"எத்தனைபேர் உள்ளே ?"

" அவனோடெ ஒருபையன் இருக்கான். அவனே லக்ஷ்மணபுரிக்கு அப்பப்போ போறான்."

" நாம் இரண்டுபேர் போதுமா ஆனைக்கா? இன்னும் சகாயம் இருந்தா நல்லதல்லே? அந்த செஞ்சுப் பசங்கோ மொட்டையும் மூக்கனும் இருக்கானே, கூடுமிடத்தில் இருப்பாளே, ஓடிப்போய் பிடிச்சாரட்டுமா? நொடிலே போய்வாரேன் அவாளும் தடிப்பசங்கள். நன்னியுண்டு."

" தடிப்பசங்கோ அது என்னமோ, சரி: நன்னி இல்லே. எல்லாம் தட்டிண்டு போயிடரா!! மிந்தானைத்து வேலேலேலெதெரில்லே. அரைப்பை கொண்டு வந்தங்கோன்னு சத்தியம் பண்ணறே. நம்மப்போல் யோக்கியாளே போதும்: யுத்த வீரா: சத்தியம் உண்டு. அதுக்கென்று உன்னைக் கூட்டியாங்தேன். உன்னை நம்பலாம் என்னு, மாதலா, என்னேன்றே: போது ஆச்சு, என்ன சொல்றே? நாம் அவனு ஒருவனுக்கு இரண்டுபேர்—பையனைக் கணக்குலே வைக்காதே—புறப்படலாமா சொல்லு?" என்று கேட்டான்.

மாதலன் என்று அழைக்கப் பட்டவன் " நீ சொல்றபடி நான் அப்பா: பை என்னமோ இருக்கு, எங்கிறே சண்டை பிடக்க வேண்டியதுதான்!!"

" ஆமாமா: நான் சொல்லறத்தைக் கேளு. இந்தப் பையிலேபாதி, பொதச்சுவச்ச பணம், இரண்டும் சேத்தி, எனக்கு போருமானது. அதை எடுத்துண்டு நான் மைசூருக்கு ஓடிடரேன்." மாதலன் "எனக்குப் போதாதப்பா: மைசூரும், கிய்சூரும், எனக்கு சரிப்படாது. உசர் போனாலும், நம்மூர்லேயே ஜோக்காயிருந்து சாகவேனும்; எனக்கு என்னமோ அப்படித்தான் தோணறது—சரி புறப்படு போலாம்" எனப் புறப்பட்டனர்.

எதுகுலனுக்கு இந்தக் கொடும் பாவிகள் கொள்ளையடித்து, கொலை செய்யப் புறப்படுகிறார்கள் என்பது நிச்சயம் ஆயிற்று. தானும் கூடவே புறப்பட்டான், சுமார் 2, 3 நாழிகை வழிதூரம் நடந்தபின் அவர்கள் நின்று விட்டனர். எதுகுலனும் நின்றான். அவர்கள் தங்களுடைய குறுவிற்களையும் அம்புகளையும் சரிசெய்து கொண்டனர். தானும் தனது பெரியவில்லை நாணேற்றி தயாராய் வைத்துக் கொண்டான். மறுபடி வழிநடந்து ஒரு மாந்தோப்பில் புகுந்தனர். எதுகுலனும் விடவில்லை: பின் தொடர்ந்தான் மெதுவாய்.

அத்தோப்பின் நடுவில் 100, 200 அடிச்சதூரத்தில் ஒரு வெட்டவெளிசெய்து இருந்தது. அதன் நடுவில் ஒரு 'ஓட்டுபில்லை' வீடு: அதைச்சுற்றி அடர்ந்த பூந்தோட்டமும் செடி கொடி, புதர் செத்தையும். நீர்

சப்தம்; இருட்டோ பிளந்து கொண்டு போகக் கூடியது போன்றிருந்தது. அவ்விருவரும் நின்றதும், எதுகுலனுக்கும் அவர்களுக்கும் 10 அடி கூடக் கிடையாது. இருவரும் என்னவோ 'குசுகுசு' வென்று பேசினார்கள். காற்றினால் தோப்பில் உண்டான சத்தத்தால் அவர்கள் பேசுவது ஒன்றும் எதுகுலனுக்குக் கேட்கவில்லை. மறுபடி ஒரு தடவை நாணைத் தடவிக்கொடுத்து, ஒரு அம்பைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, இரண்டுகைகளையும் கூப்பித் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டு "ஈசா! ஸ்ரீ சைலவாசி! என்னப்பனே!! இக்கொடியோர் செய்யும் காரியத்தைத் தடுக்க எனக்கு பலம் கொடுப்பாயாக!! நான் இந்தப் பிரயத்தனத்தில் உயிர் இழப்பதாய் இருப்பினும், தர்மம் நடக்கட்டும். தீய செயலைத்தடுக்க எனக்கு உதவி புரியவேண்டும்." என்று பிரார்த்தித்து, அவர்கள் நகரத்தானும் நகர்ந்தான்.

ஒருவாசல் முன் சென்று மெல்லிய குரலில் "சாமீ! அப்பா!! எளியவன் வழிதப்பிப் போட்டேன். கதவு தொறாங்கோ!! கதவு தொறாங்கோ!!" என்று கத்தினான். உடனே ஜன்னலின் வழியாய் விளக்கு வெளிச்சம் தெரிந்தது. சிறிது நேரம், மறுபடி பயனில்லாமல் கத்திய பின் திடீர் திடீர் என்று, கதவை உதைக்கவும் உடைக்கவும் தொடங்கினான். இவ்விதம் செய்தால் உள்ளே இருப்பவர் வீதிக்கதவை கவனித்துக் கொண்டு பின்புறத்தைக் காப்பாற்ற மாட்டார்கள் என்பது, அவன் எண்ணம். மற்றவன் நிமிஷத்தில் புறக் கடைப் பக்கம் போய் விட்டான். உடனே எதுகுலனும் அக்கொல்லைப் புறத்துக்கே தானும் பறந்தோடினான். அறைநொடியில் அந்த மனிதன் ஜன்னலைத்திறந்து அதன் முன் வில்லுங் கையுமாய் நின்று கொண்டான். உள்ளே போக அவனுக்கு தைரிய மில்லை போலும். எதுகுலனும் அவனுக்கு 4, 5 அடி தூரத்தில் அவன் பின்னே நின்று கொண்டு தன் அம்பையும் எய்யத்தயாராய் மண்டியிட்டு நின்றான்.

எதுகுலன் இந்த நிலைமையில் நின்ற பொழுது ஐயோ! அப்பா!! அவர்கள் புறவடைப்பக்கம் கூட வந்து விட்டார்களே!!" என்ற சப்தம் கேட்டது. உள்ளே விளக்கு வெளிச்சத்தில் சிலர் நகருவது தெரிந்தது. அதைக் கவனித்து, வெளியே நின்ற பாவி, சன்னலண்டை கையை வைத்துக் கொண்டு, எதிரே அறையில் கீர்ணப் பட்ட மனிதன் மேல் ஒரு அம்பு எய்தான். அதற்குள் எதுகுலனும் தன் அம்பை எய்ய அது அப்பாவியின் உடலில் பாய அவன் கீழே விழுந்தான். உடனே இன்னொரு அம்பை எடுத்துக் கொண்டு சன்னலின் வழியாக உள்ளே நுழைவதற்குள், வெளிக்கதவை உடைத்துக் கொண்டு வந்தவன் உள்ளிருப்பவரோடு கத்திச் சண்டைபோடும் சப்தம் கேட்டது. விளக்கு உள்ளே

கொண்டுபோய் விட்டபடியால் ஒன்றும் தெரியவில்லை. நிர்ச்சப்தமாய் இருந்தது. உள்ளே தாழ்ந்த குரலில் அழுகைமட்டும் கேட்டது. உள்ளே நுழையாமல் வீட்டைச் சுற்றிக் கொண்டு வீதிப் புறம் வரவே வாசலில் ஒருவரு மில்லை. அறையின் பக்கத்தில் இரண்டு தேகங்கள் படுத்துக் கிடந்தன. வேகமாய் உள்ளே நுழையவே ஒரு சிறுபையன் அழுது கொண்டிருந்தான். "பயப்படாதே பையா: நான் உனக்கு உதவி செய்ய வந்திருக்கிறேன்." என்று சொல்லி அவனிடம் இருந்த விளக்கை வாங்கிக் கொண்டு வெளியே தாழ்வாரத்துக்கு வந்தான். கூடவந்த சிறுவன் அறைக்குப் பக்கத்தில் கிடந்த தேகத்தின் மேல் விழுந்து அழத்தொடங்கினான். அந்ததேகத்தை நன்றாய்ப் பரிக்ஷை செய்ய விளக்கைப் பக்கத்தில் கொண்டுவரவே, அவன், பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டும், ஸ்மரணைத்தப்பியும் விழுந்து கிடந்தான். தன் பக்கத்தில் அழும்பையனைப் பார்த்து "பிள்ளாய்! வீணில் அழாதே! உள்ளே போய்க் கொஞ்சம் ஜலம் கொண்டுவா. நான் காயம் எங்கே, என்று சோதிக்கிறேன்," என்றான் எதுகுலன்.

பையன் தண்ணீர் கொண்டுவரவே கொஞ்சம் முகத்தில் தெளித்து கொஞ்சம் தாகத்துக்கும் கொடுக்கவே, கண்விழித்து கைஜாடை செய்தான். பேசவோ அவனுக்கு நாவெழ வில்லை, தலையைச் சற்று தூக்கி, தன்னையே காட்டிக்கொண்டு தலையை அசைத்தான். அதாவது, தன் காரியம் ஆய்விட்டது என்றும், இனிப்பிரயோஜனம் இல்லை யென்றும் பொருள் படும்படி அவ்வாறு ஜாடை செய்தான். பிறகு தண்ணீர்ச் சொம்புடன் நிற்கும் பையனைப் பார்த்து அவனைச் சுட்டிக் காட்டி, மிகப்பரிதாபமான முகத்துடன் எதுகுலனைப் பார்த்தான்: உடனே எதுகுலனுக்கு அவன் மனதில் உள்ள எண்ணம் விளங்கிற்று. தன்னை நோக்கி, அப்பிள்ளையைத் தான் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று சொல்வதை அறிந்து கொண்டு, எதுகுலன் வெகு ஆதரவோடு "ஐயா! நீர் உம் குழந்தையைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்றல்லவா சொல்லுகின்றீர், எனக்குத் தெரிகின்றது. இதோ பஞ்ச பூதசாக்ஷியாய் அவனைக் காப்பாற்றுவேன் என்று உமக்கு வாக்குக் கொடுக்கிறேன்." என்று அவனுடைய வலதுள்ளங்கையில் தன் கையால் அடித்துக் கொடுத்து "ஐயா! உமது பிள்ளையை என் வீட்டிற்கு அழைத்துப் போய் என்து சகோதரன் போல் வளர்க்கிறேன். நீர் விசனப்பட வேண்டாம்" என்று, அவன் கண்ணில் தாரைதாரையாக வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்தான்.

அப்பொழுது அவன் முகத்தில் கொஞ்சம் சந்தோஷக்குறி தோன்றிற்று. மறுபடி நன்றாய்க் கண்ணை விழித்து எதுகுலனை எதிரிட்டு நோக்கினான்; அவனுடைய யோக்கியதையையும், நடத்தையையும் முகத்

திலிருந்து கண்டறிவான் போன்று!! இரண்டொரு நிமிஷத்தில் அம்மனிதன் கண்ணை மூடிவிட்டான்.

"இனி இவர் யமலோகம் சேர்ந்த மாதிரியே: இனிச் செய்வதென்ன? முதலில் அந்த இரண்டு கொடும்பாவிகளும் உயிரோடு இருக்கிறார்களா, என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும்." என்று விளக்கெடுத்துக் கொண்டு பக்கத்தில் இருப்பவனைச் சோதித்தான். அவன் செத்து விரைத்துப்போய் இருந்தான்; கத்தி ஹிருதயத்தில் நுழைந்திருந்தது. புறவடைப் பக்கத்தில் இருப்பவனண்டை போனதும், அவன் "மாதலா! மாதலா!! கொஞ்சம் ஜலம் கொண்டுவா; எனக்கு உசர் போவது" என்றான். எதுகுலன் ஓடிப்போய், கொஞ்சம் ஜலம் கொண்டுவந்து குடிக்கக் கொடுத்தான். ஜலத்தைக் குடித்தபின் "அப்பா இரத்தப் பிரவாகத்தைப்பார்! நான் இனிப்பிழைப்பது ஏது!—உனக்கு அந்தப் புளியமரம் தெரியுமா—புளியமரம்—இடி விழுந்த புளியமரம்—அப்பப்பா!!—அதின் தென்புறம் பத்தடி தூரத்தில்—என்னுடைய—எல்லா வற்றையும்—எல்லாப் பணத்தையும்—புதைத்து இருக்கிறேன்—எல்லாத்தையும் எடுத்துக் கொள்—சுகமாய்ப்பிழை—இன்னும் கொஞ்சம் ஜலம் கொடு—" என்று ஜலம் குடித்துக்கொண்டே மல்லாந்து படுத்துக் கொண்டு உயிர் விட்டான்.

இவனும் இறந்தது கண்டு, எதுகுலன், அச்சிறுவனைக் கவனிக்கப் போனான். அங்கே சென்றதும், சிறுவன் தன் தகப்பன் பிணத்தைக் கட்டிக்கொண்டு அழுதபடியே மூர்ச்சையாயிருந்தான். அறையில் ஒரு படுக்கை இருக்கக் கண்டு அதன்மேல் சிறுவனைப் படுக்கவிட்டு, முகத்தில் ஜலம் தெளித்து, வாயிலினும கொஞ்சம் நீர் ஊற்றினான். கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்த் தெளிந்து எழுந்த சிறுவன், மறுபடி தன்னைச் சுற்றிலும் உள்ள விஷயம் இன்னதென்று ஞாபகம் வந்தவுடனே, கூக்குரலிட்டு அழத்தொடங்கினான். எதுகுலன் இனி உபசாரம் செய்வதில் பயனில்லை என்றும், ஒரு முறை கெட்டியாய் அழுதபின் தான், ஒருவாறு துக்கம் தணியுமென்றும் கண்டு, பக்கத்து அறையில் போய்ப் படுத்துக் கொண்டு, எல்லா சங்கதிகளையும் ஒன்றின் பின் ஒன்றாய் எண்ணி எண்ணிக் கடைசியில் அயர்ந்து நித்திரை போனான்.

காலையில் சூரிய உதயம் ஆய் 2 நாழிகை ஆய்விட்டது. எதுகுலன் தூங்கி எழவில்லை. அடுத்த அறையில் தூங்கின சிறுவன் தூங்கி எழுந்தவுடன் "ஐயோ! ஐயோ! ஐயோ" என்று கதறவே அது சப்தம் கேட்டு திடுக்கிட்டு எழுந்தான். மெதுவாய் வெளிக்கதவைத் திறந்து கொண்டு போய், தான் இருக்குமிடத்தை அடையாளம் தெரிந்து கொள்ளலாமோவென்று நாற்புறமும் சுற்றிப் பார்த்தான். நாலாபக்கத்திலும் தோப்பும்,

செடியும், புதரும் தவிர, வழியே ஒரு புறத்திலும் காணவில்லை. "இது எவ்வளவு அநுகூலமான இடம் அப்பா, ஒளிந்துகொள்வதற்கு!! குதிரைப் பட்டாளமே மாதக்கணக்காய் வனத்தின் கீழும் மேலும் தேடின போதிலும், இவ்வொளிவிடத்தைக் கண்டு கொள்ள முடியாதே!!" என்று ஆச்சரியத்துடன் பிரமித்து நின்றான். புதர்களில் நுழைந்து ராத்திரியில் திருடர்களும் தானும் நுழைந்து வந்த வழியைத் தேடிக் கடைசியில் கண்டுபிடித்தான். தோப்பைக் கடந்து வெளியேபோனதும் வனாந்தரத்தின் அடியும் முதலும் தெரியவில்லை. வழியென்ற பேரே ஒரு புறமும் கிடையாது. சிறிது தூரம் சுற்றியலைந்தான். பிரயோசனப் படவில்லை. மறுபடி அவ்விட்டிற்கே போக எத்தனித்துத் தோப்பில் புகுந்தான். புகும் போது ஒரு நாய் குலைத்தது. என்னவென்று காணும் பொருட்டு சற்று நின்றான். ஒரு நிமிஷத்தில், அமிர்தேசனுடைய பூதாகாரமான நாய் ஓடிவந்து தன்காலில் விழுந்து புரண்டு கொடுத்தது. அதை அணைத்து முத்த மிடுவதற்குள், ஹம்ஸப்பிரியனும் பாப்பையனும் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தனர்; அடுத்த நிமிஷத்தில் ஹம்ஸப் பிரியன் எதுகுலனை மார்போடு அணைத்துக் கொண்டான்.

"ஓ அண்ணா உன்னை இன்று உயிரோடு கண்டேனே, சுவாமி கிருபையால்!! அகோ பிலத்திறைவா! சரணம்! சரணம்!!" என்று கண்களில் நீர் ததும்பி, கன்னத்தில் வழிய, கைகூப்பி தேவனைத் தொழுதான். "அண்ணா! நேற்றிரவில் உன்னைக் காணமல் என்ன கஷ்டப் பட்டேன் தெரியுமா! கடைசியில் பாப்பையன் நமது நாயைக் கொண்டு, மோப்பத்தால் நீ யிருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமெனவே, உனது மேல் வேஷ்டியைக் கொடுத்து மோப்பம் காட்டி, அதேமோப்பத்தால் நீ போனவழியைக்கண்டு பிடிக்கும்படி செய்தான். பிறகு நாய் முன்செல்ல நாங்கள் கூடவே வந்து கொண்டிருக்கிறோம், வீட்டில் விசாலாக்ஷியும் அலமேலுவும் மிகவும் விசனப்படுவார்கள்!! என்றான்.

எதுகுலன் பிற்பாடு பாப்பையன் தலையைத் தடவிக் கொடுத்து "நீ நல்லவன்!! நல்லவேலை செய்தாய்" என்றான். "நமது குடிசைக்கு எவ்வளவு தூரம் இருக்கும் தம்பி?" "சுமார் 10,12 நாழிகை வழிதூரம் இருக்கும்." "உனக்குச் சொல்லவேண்டிய விஷயம் எத்தனையோ இருக்கின்றன. அவற்றை சீக்கிரம் சொல்லவேண்டும்" என்று சில வார்த்தைகளில் அவர்களுக்கு இனிக் காட்டப்போகிற இடத்தில் நிகழ்ந்த வற்றைச் சுருக்கமாகச் சொன்னான்.

பிறகு மறுபடி அவர்களைத்தோப்பின் வழியே அழைத்துக் கொண்டு போனான். அவ்விட்டில் நுழைந்து அங்கே கொலையுண்டிருக்கின்றவர்களைப் பார்த்து, ஹம்ஸப்பிரியனும், பாப்பையனும் மனம் இளகி மதி

மயங்கிவிட்டனர். இனிச்செய்யவேண்டிய வேலை என்ன வென்று யோசிக்கத்தொடங்கினார்கள்.

கடைசியாக எதுகுலன் செய்த ஏற்பாடு என்ன வெனில், "ஹம்ஸப்பிரியன் உடனே போய் அச்சலபாரிஜாதன் மூலமாய் பிரதிநிதிக்கு இச்சமாசாரத்தைச் சொல்லவேண்டியது. பாப்பையன் வீட்டுக்குப் போய் எதுகுலனுடைய க்ஷேமத்தை அலமேலுவுக்கும், விசாலாக்ஷிக்கும் சொல்லவேண்டியது. அதுவேசரியென்று ஹம்ஸப்பிரியனும் பாப்பையனும் சம்மதித்தனர்.

"இன்னுமொன்று இந்தப்பையனை என்ன செய்யலாம். இங்கேயே விட்டுப்போவது சரியல்ல. கூட்டிக்கொண்டு போவதென்றால் நடக்க மாட்டான். எல்லாம் உன்னுடைய இஷ்டத்தைப் பொருத்தது. நீ லக்ஷ்மணபுரிக்கு நடந்துபோவதாய் இருந்தால் பாப்பையன் குதிரையையும் வண்டியையும் இங்கு ஓட்டிக்கொண்டுவரலாம். நீ குதிரைமீது போவதாய் இருந்தால்—" என்பதற்குள், ஹம்ஸப்பிரியன் 'நடந்து போவதுமேல் என்று எனக்குத்தோன்றுகிறது. அண்ணா! ஏனெனில் குதிரையும் வண்டியும் இங்கு கொண்டுவந்து இப்பிள்ளையையும் இவன் சொத்தையும் கொண்டுபோக உங்களுக்கு சாவகாசம் இருக்கும். இவன் தகப்பனார் இராஜவிசுவாஸியாய்த்தான் இருந்து இருக்கவேண்டும். அது பற்றி இவன் சொத்தை இராஜத்துரோஹிக் கழுகுகள் வாயில் போட்டுக் கொண்டுபோவதற்குமுன் வேண்டிய பத்திரம் செய்துகொண்டுவர உனக்குப்பொழுது வேண்டும் அல்லவா?" என்றான்.

"நீ சொல்வதில் தப்பேயில்லை. அப்படியே செய் தம்பீ" என்றான். ஹம்ஸப்பிரியனும் பாப்பையனும் புறப்படவே எதுகுலன், அறையுனுட் தூங்கும் சிறுவனை எழுப்பப்போனான்.

"அப்பா!! இவ்வுலகில் உன்னையும் இழந்தேனே!! இனி எனக்கு என்னகதி? நீர் என்ன செய்யப்போகிறீர் ஐயா என்னை?" என்று அழுதான் அப்பிள்ளை.

"குழந்தாய்! உன் தகப்பனாரிடத்தில், உன்னை என் தம்பியைப் போல் வளர்ப்பதாக வாக்கு அளித்து இருக்கிறேன்; நீ பயப்படாதே. உன்னை நான் அழைத்துச்செல்லுகிறேன்,—உன் தகப்பனார் பேரையாவது அவர் ஏன் இந்த வனத்தில் குடியிருக்க வேண்டியிருந்ததென்றாவது, உனக்கு இஷ்டமில்லையேல், சொல்லவேண்டியதில்லை—ஆனால் எவ்வளவு காளாய் நீங்கள் இவ்விடம் குடியிருக்கிறீர்கள் என்பதை மட்டும், சொல்லு, அப்பா" என்று கேட்டான்.

"ஒரு வருஷத்துமேல் ஆயிற்று."

"இது யார் வீடு"—"இது என் தகப்பனார் வாங்கியது. இவ்விடத்தில் ஒருவரும் தன்னைக்கண்டு பிடிக்கமாட்டார்கள் என்றும், மறுபடி விஜ்ஜலனுக்குக் காட்டிக்கொடுக்கமாட்டார்கள் என்றும், இங்கே ஒளிந்து கொண்டார். கொண்டநகர் யுத்தத்தில் அரசனுடன் சிறைப்பட்டவர்களில், ஒருவன் என் தகப்பன் தப்பிப்பிழைத்து இங்கு ஓடி வந்து விட்டார்"!

"ஓகோ! ஆனல் அவர் இராஜவிசுவாசி!! அல்லவா," என்முன் எதுகுலன்.

'ஆம்! ஆம்!! அதுவே அவர்மேல் ஏற்பட்ட குற்றம்" என்முன் அச்சிறுவன்.

"ஆனல் இன்னும் விசேஷமாயிற்று பயப்படாதே. நாங்களும், உன் தகப்பன் மாதிரியே, இராஜவிசுவாசிகள்; நீ எங்களை நம்பலாம், ஆக்ஷேபனையில்லை," என்முன்.

வெள்ளைப் பூனை

(312-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

மூன்று சகோதரரும் அரசன் இவ்விதம் சொல்லியதை விரும்பவில்லை. என்ன நமது தகப்பனார் ஆகாத காரியத்தைச் செய்யும்படி சொல்லுகிறாரே என்றார்கள். ஆயினும் தகப்பனார் வார்த்தையை மீறி நடப்பது தப்பென்பதை எண்ணி மூவரும் அவ்விதமே செய்வதாக ஒத்துக்கொண்டார்கள்.

முன்போலவே மூவரும் பிரயாணம் செய்ய புறப்பட்டார்கள். இளையவன் வெள்ளைப் பூனை யிருக்கும் அரண்மனைக்கு நேராகப் போனான்.

வழக்கம்போல் வெள்ளைப் பூனை ராஜ குமாரனுக்கு பற்பல வேடிக்கைகளைச் செய்துகொண்டு அவனுடன் தன் காலத்தைக்கழித்து வந்தது. ராஜ குமாரனும் சந்தோஷமாக ஒரு வருஷம் வரையில் இவ்விடத்திலிருந்தான். கடைசியாக வருஷ முடிவு வந்தது. இன்னும் ஒரு நாள் தான் இருக்கிறதே என்று மனக்கலக்கத்துடன் நினைத்தான்.

வெள்ளைப் பூனை வந்ததும், "வெள்ளைப் பூனையே! இன்னும் ஒரு தினம் தானிருக்கிறது. அதிக சௌந்தரியமுள்ள ராஜ கன்னிகையை நீ தான் தேடிக்கொடுக்கவேண்டும்," என்று ராஜ குமாரன் சொன்னான்.

"ராஜ குமார! இப்பூவுலகில் சிறந்த ரூபலாவண்ணியமுள்ள பெண்மணியைப் பெறவேண்டியது உனது பொறுப்பே. என் தலையையும்

வாலையும் சேதித்துவிடு. பின்பு அவைகளை நெருப்பில் எறிந்துவிடு,” என்று வெள்ளைப் பூனை சொல்லிற்று.

“ஐயோ! உன் தலையையும், வாலையும் சேதிப்பதா? வெகு நன்றாயிருக்கிறது! உனக்கு அவ்விதம் தீங்கு செய்வேனா? அப்படி செய்ய எனக்கு மனம் வருமா? பிரியமான பூனையே! உண்மையாகவே நீ என்னுடன் கேலி பண்ணுவதாகத் தோன்றுகிறது. இது நியாயமா என்று ராஜகுமாரன் பதிலுரைத்தான். ‘நான் பரிகாசம் பண்ணவில்லை எனது ப்ரியமுள்ள ராஜகுமாரனே! நீ என்னிடத்தில் அதிக பிரியமாயிருக்கிறாயென்பது எனக்கு நன்றாய்த்தெரியும். ஆயினும் நான் கோரும் வண்ணம் நீ செய்யவேண்டும்,” என்று வெள்ளைப்பூனை சொல்லிற்று.

ராஜகுமாரனுக்கு இன்னது செய்கிறதென்று தெரியவில்லை. கண்ணீர் பெருகி இரு கன்னங்களிலும் வழிந்து ஓடிற்று, மிக்க பயத்துடன் கத்தியை எடுத்தான். கைநடுங்கிற்று. ஐயோ! இவ்வித பயங்கரமான வேலையைச் செய்வதற்காக இங்கு வந்தேன் என்று மனவருத்தத்துடன் உரக்கச் சொன்னான்.

பூனை! “ராஜகுமாரா! அழகுள்ள பெண்மணி வேண்டுமானால் நான் சொல்லியவண்ணம் சிறிதும் பயமின்றி உடனே செய்,” என்றது.

ராஜகுமாரன் மனோதைரியத்துடன் முகத்தைவேறுபக்கம் திருப்பி வைத்துக்கொண்டு அதன் தலையையும் வாலையும் வெட்டி அவைகளை நெருப்பில் போட்டான்.

உடனே ஒரு அழகுள்ள பெண்மணி இவன் முன் நின்றாள். தக்ஷணமே அவ்வரண்மனையிலுள்ள பூனைகளெல்லாம் உருவமாறி விட்டன. அணியணியாக வேலைக்காரர்கள் அவளிடத்திற்கு வந்தார்கள், போர்வீரர்கள் அரண்மனையின் வெளிப்பக்கத்தில் தோன்றினர்கள்.

ராஜகுமாரன் இதென்ன ஆச்சர்யம்! பூனை ஒரு அழகுள்ள பெண்மணி ஆய்விட்டதே என்று திகைத்து நின்றான்.

ராஜகுமாரத்தி ‘எனது பிரியமுள்ள ராஜகுமாரனே! நான் பூனையல்ல. கீர்த்தி பெற்ற ராஜாவின் புத்திரி. என் தாயார் பிரயாணம் செய்வதில் மிகவும் பிரியமாயிருந்தாள். ஒரு சமயம் ஒரு ஊரிலிருந்து மற்றொரு ஊருக்குப்போய்க் கொண்டிருக்கும் பொழுது ஒரு காட்டில் ஒரு அழகான அரண்மனையைக் கண்டாள், அதில் ஒரு ரமணீயமான தோட்டமிருந்தது. அதில் பற்பல பழவகைகளிருந்தன.

அங்குள்ள பழங்கள் வெகு நேர்த்தியாயிருந்தன. என் தாயார் அப்பழங்களைக் கண்டவுடன் அவைகளைப் புசிக்க வேண்டுமென்று விரும்பினாள். அத்தோட்டத்தைச் சுற்றி பெரிய மதிற்கட்டப்பட்டிருந்தது. என் தாயார் வேலைக்காரனை அவ்விடத்திற்கு அனுப்ப முடிய

வில்லை. அங்கு யாராவது இருக்கிறார்களாவென்று பார்த்தாள். ஒருவரும் என் தாயாருக்குத் தென்படவில்லை. ஐயோ அப்பழங்களைப் புசிக்க எனக்கு பாக்கிய மில்லையேயென்று வருந்தினாள். இப்படி விசனப்பட்டு வந்தமையால் மனோ வியாதி உண்டாயிற்று. இவள் வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டு படுக்கையில் படுத்திருந்தாள். இப்பழங்களைப் புசிக்கவேண்டுமென்ற ஞாபகமே இவள் மனதில் குடிகொண்டிருந்தது. ஒருநாள் இரவு இவள் நித்திரை செய்யும் பொழுது மோகினி இவளிடத்திற்கு வந்து இவளைத் தூக்கத்தினின்று எழுப்பி "நீ எங்களது அருமையான பழங்களைப் புசிக்க விரும்புவதைப்பற்றி நானும் எனது சகோதரிகளும் மிகவும் கோபமாயிருக்கிறோம். நீயோ அக்காரணத்தால் தான் வியாதியால் வருந்துகிறாய். ஆயினும் உனது வியாதியை நீக்கி விடுகிறோம், நீ உயிர் பிழைப்பாய், ஆனால் நீ ஒரு பிரதிக்கினை செய்யவேண்டும். உனக்குத் தேவையான பழங்களை நீ எடுத்துக் கொண்டு போகலாம். அவைகள் வெகுநாள் வரையில் கெடாமலிருக்கும், உனக்குப் பிறக்கும் முதல் குழந்தையை எங்களுக்கு கொடுக்கவேண்டும்" என்றது.

மோகினியின் உத்திரவுப்படி என் தாயார் அத்தோட்டத்திற்குள் சென்று தன்னால் புசிக்கக்கூடிய பழங்களைப் புசித்தாள். பின்பு தனக்கு வேண்டிய பழங்களையும் வீட்டிற்கு எடுத்துக் கொண்டு போனாள்.

சிறிது காலஞ்சென்றபின் நான் பிறந்தேன், மோகினிகளை ஏமாற்றும் பொருட்டு என் தாய் தந்தையர்கள் அரண்மனையிலுள்ள ஒரு பெரிய கோபுரத்தில் என்னை வைத்து வளர்த்தி வந்தார்கள். இச்சங்கதி மோகினிகளுக்குத் தெரிந்தவுடன் குக்குடசற்பத்தை என் தகப்பனாருடைய ராஜ்யத்திற்கு அனுப்பிற்று. அதைப்பார்த்த பொழுது யாவருக்கும் பயம் உண்டானது. அதன் சுவாசத்தால் அநேகர் மடிந்தார்கள். அதன் சக்தியால் தானியம் விளையவில்லை. பஞ்சம் உண்டானது. பஞ்சத்தால் ஜனங்கள் மடிந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

எனது பெற்றோர்கள் என்னை மோகினிகள் வசம் கொடுப்பதே நலமெனத் தீர்மானித்து என்னை காட்டிலுள்ள அரண்மனைக்கு எடுத்துச் சென்றார்கள். இச்சங்கதியை யறிந்த மோகினிகள் முகமலர்ச்சியுடன் என்னை ஏற்றுக்கொண்டு மிகவும் பிரியமாய் என்னை வளர்த்துவந்தார்கள்.

பறவை நாகத்தை அந்த நிமிஷத்திலேயே மோகினிகள் என் தகப்பனாரது ராஜ்யத்திலிருந்து திரும்பி வரும்படி உத்திரவிட்டார்கள்.

பறவை நாகம்சென்றதும் ராஜ்யம் முன்போல் செழிப்படைந்தது, ஜனங்கள் பயமின்றி சுகமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

நானோ இந்த அரண்மனையில் தனிமையாக விருந்தேன். மோகினிகள் தான் எனக்குத்துணை. இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் ஒரு யௌ

வன புருஷன் இவ்வரண்மனைக்குச் சமீபத்தில் நிற்பதைக் கண்டேன். எனக்கு அப்பொழுது உண்டான சந்தோஷத்திற்களவில்லை. ஏனெனில் இது வரையிலும் ஒரு மனிதனையாவது ஸ்திரீயையாவது நான் பார்க்க வில்லை. அம்மனிதனைக் கண்டவுடன் அவனுடன் தப்பித்துக்கொண்டு போக எண்ணி அம்மனிதனைக் கூப்பிட்டு எனக்கு உதவி புரியும்படி அவனைக் கெஞ்சி கேட்டுக் கொண்டேன். அம்மனிதன் மகிழ்ச்சியுடன் சம்மதித்தான். நான் உடனே நூல் ஏணியைத் தயார் செய்து தோட்டத்திலுள்ள சுவற்றைத் தாண்ட ஏற்பாடு செய்தேன். ஏணியினின்று நான் கீழிறங்கும் சமயத்தில் ஒரு மோகினி என்னைப் பார்த்தது. அது அச்சமயம் பறவை நாகத்தின் மேல் ஏறிவந்தது. என்னைக்கண்டு மிகவும் கோபங்கொண்டு என்னை வெள்ளைப்பூனையாகச் செய்தது. அந்த மனிதனை நீ இங்கு வந்தது பிசகென்று கடிந்து சொல்லிற்று. நீ உடனே ஓடிப்போ, இல்லாவிடின் உன் உயிர்போய் விடுமென்றது. அவன் ஓடிப் போய் விட்டான்.

அந்த மோகினி என்னை இந்த அரண்மனையில் வைத்தது. இது என் தகப்பனருக்குச் சொந்தமானது. இதிலிருந்த வேலைக்காரர்களை யெல்லாம் மோகினி தனது மாயாசக்தியால் பூனைகளாகச் செய்தது. எனக்கு உதவி செய்ய பன்னிரண்டு கைகளையும் வைத்தது. மேலும் 'முதலில் நீ பார்த்தமனிதன் இங்கு வருவான். அவன் ராஜபுத்திரன். அவன் உன் தலையையும், வாலையும் துண்டித்து நெருப்பில் போட்டால் தான் நீ ஸ்திரீ உருவத்தை அடைவாய் இல்லாவிடின் அடையமாட்டாய் அவன் உன்னை மணந்துசுகமாய் வெகுகாலம் ஜீவித்திருப்பான்," என்றது.

ராஜகுமாரனே! நீ தான் முன் வந்து எனக்கு உபகாரம் செய்யத் தயாராயிருந்த மனிதன். உமக்கு அநேக வந்தனம் என்றாள். பின்பு புசிக்க இருவரும் உட்சென்று அறுசுவையோடு வேலைக்காரர்கள் சமையல் செய்திருந்த வைகளைப்புசித்துவிட்டு, தங்களுக்கு வேண்டிய நகைகள், பொன் வைடூரியம் ரத்தினம் முதலியவைகளை எடுத்துக்கொண்டு பொன்ரதத்தில் ஏறினார்கள். அந்த ரதமுழுவதும் விலையுயர்ந்த வைரக்கல், ரத்தினம், புஷ்பராகம், பச்சை முதலியவைகளால்இழைக்கப் பட்டிருந்தன. அதை பன்னிரண்டு வெள்ளைக் குதிரைகள்இழுக்கத் தயாராயிருந்தன. இவைகள் இவர்களுக்கு மோகினியின் கிருபையால் கிடைத்தன. ராஜகுமாரன் ராஜகுமாரியுடன் அத்திவ்ய ரதத்தில் ஏறி தன் அரண்மனைக்குப் போனான். வேலைக்காரர்களும் ராணுவ உடுப்புத் தரித்த ஆயிரம் போர் வீரர்களும் ஜயபேரிகையுடன் பின் தொடர்ந்தார்கள்.

அதே சமயத்தில் இவனுடைய மூத்தசகோதரரிருவரும் இராஜ குலத்துப் பெண்மணிகளுடன் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

இவர்கள் தகப்பனர் இவர்கள் செய்த அற்புத காரியங்களைக் கண்டு களித்தார். ஆனால் தனது ராஜ்யத்தை ஒருவருக்கும் கொடுக்க சிறிதும் இஷ்டப்படவில்லை. வேறு வழி ஏதாவதொன்றுளதாவென்பதை யோசித்தார்.

இதற்குள் வெள்ளைப் பூனையாயிருந்த ராஜகுமாரத்தி ராஜாவைப் பார்த்து, மகாராஜாவே! தாங்கள் தங்களது சிம்மாசனத்தை ஒருவருக்கும் கொடுக்கவேண்டாம். கொடுக்கவேண்டுமே என்று தாங்கள் கவலைப்படவேண்டாம். எனது பிதாவின் விசலாமான ஆறு நாடுகள்

இருக்கின்றன. அவைகளுக்கிருந்த சாபம் நீங்கிவிட்டது. அவைகள் எனக்குச் சொந்தம். தங்களுடைய மூத்தபுத்திரர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு நாடு கொடுக்க எனக்கு உத்திரவு அளிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இளையகுமாரரும் நானும் மீதியுள்ள நாலு நாடுகளை வைத்துக்கொள்ளுகிறோம்,'' என்றாள்.

ராஜகுமாரி உதாரகுணத்துடன் சொல்லியதை யாவரும் கேட்டு சந்தோஷப்பட்டார்கள். ராஜனும் மனமகிழ்ந்து அவ்விதமே செய் அம்மா என்றான்.

மறுநாள் மூன்று குமாரர்களுக்கும் மூன்று ராஜபுத்திரிகளுக்கும் விவாகம் மிக்க சிறப்பாக நடந்தது. பூனையாயிருந்த ராஜகுமாரி தனது கணவருடன் தனக்கு மீதியாயுள்ள நாலு நாடுகளையும் பார்த்துவிட்டு ஒரு நாட்டின் முக்கியப்பட்டணமாகிய நாகபுரத்திலுள்ள அரண்மனைக்குப் போனாள். இளைய ராஜகுமாரன் அந்த நாலு நாடுகளையும் நீதிதவறாமல் அரசுபுரிந்துவந்தான். ராஜகுமாரி தர்மம் செய்துகொண்டும், கடவுளை ஸ்துதிசெய்துகொண்டும் தன் கணவனுடன் சுகமாக வாழ்ந்து வந்தாள்.

முற்றிற்று.

சமாச்சாரக் குறிப்பு.

திருவனந்தபுரம் மகாராஜாவுக்கு ஷஷ்டி பூர்த்தி சாந்தி இம்மாதம் 24உ வெகு விமரிசையாக நடைபெற்றதாம். மகாராஜா அவர்கள் தமது பிரஜைகளிடத்தில் அதிக விசுவாசமாகவேயிருந்து வருகிறார். ஜனங்களும் அவரிடத்தில் அதிக ராஜ விசுவாசமாகவேயிருந்து வருகிறார்கள். மகாராஜா அவர்கள், கல்வி, வியவசாயம், வைத்தியம் கைத்தொழில் முதலியவைகளை விருத்தி செய்து வருவதும் யாவருக்கும் தெரியும். தெய்வ பக்தியுமுடையவர், இம்மஹாராஜா சுகஜீவியாய் வெகுகாலம் தமது ராஜ்யத்தை ஆண்டு வருமாறு ஈசன் அருள் புரிவாராக.

இந்திய மாதர்கள் இப்பொழுது பக்தி, படிப்பு முதலிய விஷயங்களில் கவனம் செலுத்தி வருகிறார்கள், இவர்கள் தங்களுக்கு அறிவு புகட்டக் கூடிய புத்தகங்களையும், பக்தி உண்டாகக்கூடிய புத்தகங்களையும் படித்து வருவதுடன் தங்கள் சகோதரிகளுக்கு அப்படி செய்யும்படி சொல்லி வரவேண்டும், சிறு பெண்மணிகளைப் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பியும் வரவேண்டும், பக்தி நிறைந்த இந்திய மாதர்கள் செய்து வந்த பிரார்த்தனை வீண்போகவில்லை. இதைக் குறித்து கவர்ன்மெண்டாருக்கு இந்தியமாதர்களுக்குப் பதிலாக நாம் மனப்பூர்ண வந்தனமளிக்கின்றோம். ஸ்ரீ அனிபெஸண்ட் அம்மையாரை கவர்ன்மெண்டார் மூன்று மாதகாலமாக பந்தோபஸ்தில் வைத்திருந்தது நமது நேயர்களுக்குத் தெரியும். அம்மாது சிரோன்மணியார் பந்தோபஸ்திலிருந்து நீக்கிவிடப்பட்டார்கள்.

உலகத்திலுள்ள புஸ்தகங்களில் பெரியது லண்டன் மாநகரத்திலுள்ள ப்ரிடிஷ் மியூசியத்திலிருக்கிறதாம், அதில் சிறிய டச்படங்களிருக்கின்றனவாம். இது வெகு நன்றாக பைண்ட் செய்யப்பட்டிருக்கிறதாம். 7 அடி நிகளமுள்ளது. 800 பவுண்ட் நிறையுள்ளது, கிஸ்

சார்லஸ் என்பவர் ஹாலண்டை விட்டு நீங்கு முன் 1660ம் வருஷத்தில் இப்புத்தகம் அவருக்கு இனமாக அளிக்கப்பட்டதாம்.

சென்னை ஸ்கூல் இன்ஸ்பெக்ட்ரெஸ் ஸ்தானம்.—மிஸ் அலய்ஸ் ஸொர்ஜியண்ட் சென்னையில் ஸ்கூல் இன்ஸ்பெக்ட்ரெஸ்ஸாக நியமிக்கப் பட்டிருக்கிறார்.

ஒரு சிறிய ஸ்திரீ பட்டதாரி.—சென்னைக் கவர்ன்மெண்டார், மிஸ் தொஸ்ா ஜோஸப் பி. ஏ. (ஆனர்ஸ்) என்பவரை 200 ரூபாய் சம்பளத் திற்கு வேலையில் அமர்த்திக் கொள்ளச் சம்மதித்துவிட்டார்கள். அவருக்கு வசிக்க வாடகையில்லாமல், வசதியான இடமும் கொடுக்கப்படும். அவர் வேலைபார்க்க, ஆலப்பிழை என்னுமிடத்தை விட்டுச் சீக்கிரம் புறப்படுவாரென்று ‘கொச்சின் ஆர்கஸ் பத்திரிகை’ கூறுகின்றது.

ருஷ்யாவில் மதுபானம் தடைசெய்யப்பட்டது. — ஏற்கெனவே ருஷிய கவர்ன்மெண்டார் செய்த உத்தரவை யனுசரித்து, தற்போதைய கவர்ன்மெண்டில் பிரதம மந்திரியான மிஸ்டர் க்ரெனென்ஸ்கி புதிய உத்தரவு ஒன்றை பிறப்பித்திருக்கின்றார். ருஷ்யாவிலுள்ள சாராய உற்பத்திச் சாலைகளில் இனிமேல் யாரும் சாராயம் காய்ச்சக்கூடாதென்றும் அத்தொழிற்சாலைகளில் காடியும் மயக்கந்தராத இதர பானங்களும் உற்பத்தி செயயப்படவேண்டுமென்றும் உத்தரவு செய்திருக்கின்றார்.

ஒரு அதிசய சிகிச்சை.—வெண்குட்டரோய் மருந்தினால் தீருகிற தில்லையென்று பலர் நினைக்கிறார்கள். ஆனால் தம்புசெட்டித் தெருவி லிருக்கும் டாக்டர் ஜகதீசய்யர், விரிஞ்சிபுரம் நடேசன் என்ற பையனுக் கிருந்த அந்த வியாதியை சொஸ்தப்படுத்தினதற்காக அப்பையனுடைய தகப்பனார் சுப்பிரமண்ய குருக்கள், ஒரு தங்கமெடலும் தங்கச் சங்கிலி யும் டாக்டருக்குக் பரிசளித்ததாகத் தெரிகிறது.

மந்திரவாதிகள் தண்டிக்கப்பட்டனர்.—தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் சிதம்பரத்திற்குச் சமீபத்தில் பட்டுகுருக்கள் என்கிற ஒரு மந்திரவாதி பொன்னுசாமி பிள்ளை என்பவனை சிஷ்யனாய் வைத்துக்கொண்டு ஒரு பிராம்மணப் பையனுக்கு பாலில் மூலிகை கொஞ்சம் கலந்து கொடுத்து அதனால் பையன் மூர்ச்சிதனாய் கீழேவிழுந்திருக்கும் சமயத்தில் அவன் அணிந்துகொண்டிருந்த ஆபரணங்களைத் திருடிக்கொண்டு பிறகு அவனையும் ஒரு பாழுங்கிணற்றில் தள்ளிவிட்டுப் போய்விட்டாராம். சில தினங்களுக்கு முன் அப்பீல் கேஸ் மிஸ்டர் ஜஸ்டிஸ் சதாசிவ அய்யர், மிஸ்டர் ஜஸ்டிஸ் பிலிப்ஸ் இவர்கள்முன் விசாரணை செய்யப்பட்டு இரண்டு ஜட்ஜிகளுக்குள் தண்டனை விஷயத்தைப் பற்றி பின்னபிப்பிராய முண்டானபடியால் கேஸ் மூன்றாவது ஜட்ஜ முன் விசாரணைக்குப் போடப்பட்டது. கேஸ் சென்ற வாரத்தில் மூன்றாவது ஜட்ஜ் மிஸ்டர் ஸ்பென்ஸர் முன் வாதிக்கப்பட்டு இம்மாதம் 6ஆ காலையில் ஜட்ஜ் தீர்ப்புச் சொன்னார். முதல் எதிரியாகிய பட்டு குருக்களுக்குப் பத்து வருஷம் கடுங்காவல் தண்டனையைப் பற்றியும், இரண்டாவது எதிரிக்கு ஐந்து வருஷம் கடுங்காவல் தண்டனை விதிப்பதைப்பற்றியும் மிஸடர் ஜஸ்டிஸ்

ஸ்பென்ஸர், மிஸ்டர் ஜஸ்டிஸ் கிலிப்ஸனுடன் ஒற்றுமைப்பட்டு தண்டனையை காயப்படுத்திவிட்டார். ஆகையால் தண்டனையை மூன்று வருஷமாய் மாற்றவேண்டுமென்று தனியாய் அபிப்பிராயப்பட்ட மிஸ்டர் ஜஸ்டிஸ் சதாசிவ அய்யருடைய தீர்ப்பு ரத்து செய்யப்பட்டது. ஆகையால் இந்திய மாதர்கள் மந்திரவாதிகளென்று போலிவேஷம் தரித்துத்திரியும் துஷ்டர்களின் வார்த்தைகளைக்கேட்டு சிறிதும் மயக்கம் கொள்ளக் கூடாது, அவர்கள் புருஷர்களில்லாத சமயத்தில் வீட்டிற்குவந்தால் அவர்களைத்துரத்திவிடவேண்டும். அவர்களுடன் முகம் கொடுத்து பேசவேகூடாது.

ப்ராம்மணருக்கு ஒரு செட்டிபெண் மனைவியானது.—குலங் கோத்ராம் விசாரிக்காமல் தரகர்களைக் கொண்டு விவாகத்துக்கு பெண் நிச்சயம் செய்வது சில ஸமயங்களில் கெடுதலாக முடிகிறது. ஸமீபத்தில் பெஜவாடவிலுள்ள ஒரு ப்ராம்மணர் கல்லியாணஞ் செய்துகொள்ள விரும்பி தென்மலையாளம் திருவானை மலையிலுள்ள ஒரு ப்ராம்மணரைத் தமக்கு ஒரு பெண் தேட நியமித்தார். அவர் ஒரு செட்டி ஜாதிப் பெண்ணை ப்ராம்மணரைப்போல் நடிக்கச் செய்து கல்யாணம் செய்வித்து பெண்ணின் பெற்றோர்களிடம் பணம் பெற்றார். இந்த சூதில் ஒரு அம்பட்டன் உள்பட வேறு மூன்றுபேர் ஸம்பந்தப் பட்டிருக்கிறார்களாம். அம்பட்டனுக்கு பேச்சுப்படி பணம் கிடைக்காததால், அவன் இவ்விஷயத்தை வெளிக்குக் கொண்டுவந்து விட்டான். இதன் மேல் மணமகன் வழக்குத் தொடர, ஆறு குற்றவாளிகளுக்கும் தனித்தனியே ஆறு மாஸங் கடுங்காவல் கிடைத்தது.

ஒரு ரெயில்வே தொழில் பாடசாலை.—ரெயில்வே கம்பெனியில் வேலைக்குப்போக ப்ரியப்படும் மாணாக்கர்களுக்கு இத்தொழிலுக்கு வேண்டிய விஷயங்களைப் போதிப்பதற்காக, திருச்சினாப்பள்ளியில் தொழில்சாலையொன்றை ஸ்தாபிக்கவேண்டுமென்று தென்னிந்தியா ரெயில்வே கம்பெனி மாஜிட்ராபிக் இன்ஸ்பெக்டரான பி. வி. சாமராவ் உத்தேசித்திருக்கிறார். இவ்வித தொழில்சாலை, தென்னிந்தியா ரெயில்வே கம்பெனியாரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது திருச்சினாப்பள்ளியில் ஸ்தாபிக்கப்படும். ஸெப்டம்பர் மாதத்தில் வகுப்புகள் ஏற்படும், ஸ்கூல் பைனல் பரீக்ஷையில் தேர்ந்திருக்கும் இந்திய மாணாக்கர்களும், 4-வது பாரம் முடிய படித்திருக்கும் ஆங்க்லோ இந்திய மாணாக்கர்களும் மேற்கண்ட வகுப்புகளில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவார்கள்.

சென்னையில் பொருள் காட்சி.—சென்னையில் அடுத்த டிஸம்பரில் ஒரு பொருட்காட்சி நடக்கப்போகிறது. அந்தப்பொருட்காட்சி மாகாண கவர்ன்மெண்டாரின் ஆதரவைக்கொண்டு, தொழில் இலாகாத் தலைவரால் ஏற்பாடு செய்யப்படும். பொருட்காட்சியை நடத்த ஒரு நிர்வாகக் கமிட்டி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அந்த நிர்வாகக் கமிட்டிக்கு தொழில் இலாகா டைரெக்டராகிய மிஸ்டர் இன்ஸ் சேர்மனாவார். ராவ் பகதூர் விஜயராகவாசாரியார் அந்தக் கமிட்டியின் ஸெக்ரெட்டரியாவார்.

161434

அமிர்தாஞ்ஜனம்

எல்லா நோய்களுக்கும்

ஸித்தாஞ்ஜனம்

சொகுசான டப்பியுடன் விலை அணா 8

டஜன் 1 க்கு ரூபா 5.

வி. பி. வேறு எல்லா இடங்களிலும் கிடைக்கும்.

படை மருந்து	டப்பி 1 க்கு	அணா 4
தந்த சூரணம்.	டப்பி 1 க்கு	„ 2
மோஹினி தைலம்	ஸீஸா 1 க்கு	„ 12

அமிருதாஞ்சனம் டிப்போ,

169, பிரோடரி ரோட, பம்பாய். 6, தம்புசெட்டிதெரு, மதருஸ்.